

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 12.7.2023
COM(2023) 424 final

2023/0250 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om ændring af direktiv 2012/29/EU om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet
med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets
rammeafgørelse 2001/220/RIA**

{SEC(2023) 270 final} - {SWD(2023) 246 final} - {SWD(2023) 247 final}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

• Forslagets begrundelse og formål

Dette forslag indeholder en række målrettede foranstaltninger til forbedring af ofres mulighed for at påberåbe sig deres rettigheder i henhold til direktiv 2012/29/EU¹ (direktivet om ofres rettigheder). Direktivet om ofres rettigheder er det vigtigste horisontale instrument for ofres rettigheder. Det fastsætter rettigheder for alle ofre for alle forbrydelser, herunder retten til information, retten til støtte og beskyttelse baseret på ofrenes individuelle behov, proceduremæssige rettigheder og retten til at modtage en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden ved afslutningen af straffesagen. Direktivet om ofres rettigheder har været gældende siden november 2015 i alle EU's medlemsstater, undtagen Danmark, som ikke er bundet af direktivet.

I juni 2020 vedtog Kommissionen **EU-strategien for ofres rettigheder (2020-2025)**² for at intensivere sine bestræbelser på at sikre adgang til domstolsprøvelse for alle ofre for kriminalitet, uanset hvor forbrydelsen fandt sted i EU, eller under hvilke omstændigheder. Strategien opstiller fem hovedprioriteter: i) effektive metoder til kommunikation med ofre og trygge rammer for ofrenes anmeldelse af forbrydelser ii) forbedre støtten til og beskyttelsen af de mest udsatte ofre iii) lette ofrenes adgang til at opnå erstatning iv) styrkelse af samarbejdet og koordineringen mellem alle relevante aktører v) styrkelse af den internationale dimension af ofres rettigheder. Strategien fastsætter ikkelovgivningsmæssige tiltag for Kommissionen, medlemsstaterne og andre interessenter for at nå disse mål. Strategien pålagde også Kommissionen at vurdere, om en revision af direktivet om ofres rettigheder var nødvendig, og i bekræftende fald at foreslå de nødvendige ændringer.

Vedtagelsen af direktivet om ofres rettigheder i 2012 var en afgørende udvikling med hensyn til at styrke ofres rettigheder og retfærdigheden med fokus på ofre i EU. Det har spillet en vigtig rolle i skabelsen af et europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Ikke desto mindre er der konstateret adskillige mangler i den praktiske anvendelse heraf. Der tages fat på disse gennem denne målrettede revision af direktivet.

Manglerne blev blotlagt i evalueringsrapporten om direktivet om ofres rettigheder, som **Kommissionen** vedtog **den 28. juni 2022**³. Evalueringen viser, at selv om direktivet **i det store og hele har givet de forventede fordele** og påvirket ofres rettigheder positivt, er der fortsat specifikke problemer i forbindelse med ofres rettigheder i henhold til direktivet.

De kompetente myndigheders behandling af ofre og ofrenes mulighed for at deltage i straffesager er generelt blevet forbedret. Evalueringen har vist, at direktivet om ofres rettigheder er tilstrækkeligt sammenhængende og i overensstemmelse med anden lovgivning. Direktivet om ofres rettigheder har haft en positiv indvirkning på ofrenes ret til aktindsigt og forbedret deres adgang til støttetjenester, navnlig til generelle støttetjenester, der nu er

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57) og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA.

² Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget — EU-strategi for ofres rettigheder (2020-2025), COM(2020) 258 final.

³ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, Evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 (SWD/2022/0179 final).

tilgængelige for alle ofre for alle forbrydelser. Overordnet set har direktivet om ofres rettigheder forbedret ofrenes sikkerhed.

På trods af denne positive udvikling **fremhæver evalueringen imidlertid specifikke problemer med de enkelte rettigheder i direktivet om ofres rettigheder, som kræver målrettede forbedringer.** Problemerne hænger sammen med den manglende klarhed og præcision, hvormed visse rettigheder er formuleret i direktivet, og med medlemsstaternes store råderum til at gennemføre dem. Dette har i nogle tilfælde ført til begrænsninger i den praktiske anvendelse af ofres rettigheder og forskelle i, hvordan medlemsstaterne har gennemført direktivet. F.eks. overlades de væsentlige elementer for så vidt angår retten til individuel vurdering af ofrenes behov og retten til specialiserede støttetjenester til de nationale procedurer. Med hensyn til retten til at modtage en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden overlades der ligeledes et for stort råderum til medlemsstaterne. Disse har skadet den praktiske anvendelse af ofres rettigheder.

Disse problemer gør det sværere for ofrene at påberåbe sig deres rettigheder i henhold til direktivet og undergraver tilliden til nationale retssystemer og andre medlemsstaters retssystemer. Denne lave grad af tillid resulterer i en underrapportering af kriminalitet, da ofrene simpelthen foretrækker ikke at indberette den. De har ikke tillid til, at de kompetente myndigheder vil træffe de nødvendige foranstaltninger, når forbrydelsen er blevet anmeldt. Dette skader et velfungerende europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. For at løse disse problemer er der behov for en ændring af direktivet om ofres rettigheder, som kun kan gennemføres på EU-plan.

Der er fem hovedproblemer, som beskrives nedenfor.

1. Ofre bliver ikke altid informeret om deres rettigheder, eller de modtager ikke tilstrækkelige oplysninger, hvilket gør det vanskeligere eller umuligt for dem at udøve disse rettigheder. F.eks. fratages ofre, der ikke anmelder kriminalitet, i praksis deres ret til at modtage information om deres rettigheder ved den første kontakt med de kompetente myndigheder. Derudover, som bekræftet i Vociare-rapporten⁴, modtager kun 30 % af børn, 26 % af personer med intellektuelle handicap og 26 % af analfabeter, der bor i EU, information på en måde, der er tilpasset deres behov.
2. Sårbare ofre (såsom børn, ældre, personer med handicap, ofre for hadforbrydelser og frihedsberøvede ofre) får ikke altid en rettidig vurdering af deres beskyttelsesbehov og er afholdt fra at få gavn af effektive beskyttelsesforanstaltninger såsom beskyttelsesordrer.
3. Sårbare ofre får ofte ikke adgang til specialiseret støtte såsom udvidet psykologisk behandling, og børneofre kan ofte ikke få en målrettet tilgang baseret på samarbejde mellem flere instanser.
4. Ofrenes deltagelse i straffesager er ofte vanskelig på grund af manglende juridisk rådgivning og vejledning og forskelle i reglerne om ofres status i disse procedurer.
5. Det er vanskeligt for ofre at få adgang til erstatning i nationale og grænseoverskridende sager på grund af den manglende støtte fra staten i forbindelse med håndhævelsen af den krævede erstatning fra gerningsmanden, hvilket fører til en risiko for sekundær viktimering.

⁴ [Vociare Synthesis Report](#), udgivet i 2019 af Victim Support Europe og den portugisiske sammenslutning for ofres rettigheder (APAV). Rapporten vurderer den praktiske anvendelse af direktivet om ofres rettigheder i 26 EU-medlemsstater.

Desuden er minimumsstandarderne for, hvad der udgør børnevenlig⁵ retfærdighed og retfærdighed med fokus på ofre⁶, blevet hævet i de seneste 10 år. For at sikre, at ofre fuldt ud kan gøre brug af deres rettigheder baseret på deres aktuelle behov, og set i lyset af den seneste udvikling inden for retsvæsenet og teknologien, foreslås der derfor i denne revision mere vidtrækkende minimumsregler end dem, der blev vedtaget i 2012. Disse er baseret på bedste praksis i medlemsstaterne.

Formålet med denne revision er at løse ovennævnte specifikke problemer ved at fokusere på en række overordnede og specifikke mål (med et specifikt mål for hvert specifikt problem).

Det overordnede mål med denne revision er at bidrage til et velfungerende område med frihed, sikkerhed og retfærdighed baseret på:

- en effektiv anerkendelse af domme og retsafgørelser i straffesager
- et højt sikkerhedsniveau som følge af en stigning i antallet af anmeldelser af kriminalitet⁷
- retfærdighed med fokus på ofre, hvor ofre anerkendes og kan gøre brug af deres rettigheder.

De specifikke mål for denne revision er:

- i) en betydelig forbedring af ofrenes adgang til information
- ii) en bedre tilpasning af beskyttelsesforanstaltningerne til ofrenes behov for at sikre sårbare ofres sikkerhed
- iii) forbedret adgang til specialiseret støtte for sårbare ofre
- iv) mere effektiv deltagelse i straffesager for ofre
- v) lettere adgang til erstatning fra gerningsmanden i alle sager, herunder nationale og grænseoverskridende sager.

De specifikke mål og resultaterne heraf er blevet nøje vurderet i konsekvensanalysen. En mere detaljeret redegørelse for målene og de tilsvarende ændringer af direktivet om ofres rettigheder findes i afsnit 3 om konsekvensanalysen.

• **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

Direktivet om ofres rettigheder blev vedtaget den 25. oktober 2012. Det er ikke blevet ændret eller revideret siden da. Ud over direktivet om ofres rettigheder omfatter EU-lovgivningen om ofres rettigheder direktivet om erstatning⁸ fra 2004 og EU-reglerne om beskyttelsesordrer⁹.

⁵ Jf. f.eks. Barnahus-modellens hurtige vækst (børnehuse) i medlemsstaterne.

⁶ Jf. f.eks. RE-JUST-projektet "[Action plan for developing victim centred and trauma informed criminal justice systems](#)", der blev offentliggjort i 2021, og som præsenterer de seneste standarder for ofres adgang til information, herunder hjælpelinjer, en koordineret tilgang til støtte, beskyttelse af ofre og deltagelse i retsvæsenet.

⁷ Som forklaret i konsekvensanalysen ville 10-20 % af de ofre, der angav ikke at anmelde kriminalitet på grund af frygt for repressalier, gøre det, hvis de foreslåede ændringer blev gennemført.

⁸ Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 om erstatning til ofre for forbrydelser (EUT L 261 af 6.8.2004, s. 15).

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/99/EU af 13. december 2011 om den europæiske beskyttelsesordre (EUT L 338 af 21.12.2011, s. 2) og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 606/2013 af 12. juni 2013 om gensidig anerkendelse af beskyttelsesforanstaltninger i civilretlige spørgsmål (EUT L 181 af 29.6.2013, s. 4).

Disse instrumenter er også **horisontale** og finder anvendelse på alle ofre for kriminalitet.

Desuden omfatter EU-lovgivningen om ofres rettigheder **sektorspecifik lovgivning**, der består af en række instrumenter, der imødekommer de specifikke behov hos ofre for visse kategorier af forbrydelser. Disse omfatter direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor¹⁰, direktivet om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi¹¹, direktivet om bekæmpelse af terrorisme¹² og direktivet om bekæmpelse af svig og forfalskning i forbindelse med andre betalingsmidler end kontanter¹³. Den 8. marts 2022 vedtog Kommissionen et forslag til direktiv om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (VAW-forslaget)¹⁴. Den 19. december 2022 forelagde Kommissionen et forslag om ændring af direktiv 2011/36/EU om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor¹⁵.

Den sektorspecifikke lovgivning **kriminaliserer visse handlinger og fastsætter yderligere rettigheder for ofre for disse forbrydelser, der svarer mere direkte til deres specifikke behov. Den sektorspecifikke lovgivning erstatter ikke reglerne i direktivet om ofres rettigheder.** Bestemmelserne i den sektorspecifikke lovgivning bygger på direktivet om ofres rettigheder og finder anvendelse ud over bestemmelserne i direktivet om ofres rettigheder. **Den sektorspecifikke lovgivning supplerer direktivet om ofres rettigheder ved at give ofre for specifikke kategorier af forbrydelser yderligere rettigheder i henhold til den sektorspecifikke lovgivning.** Efter revisionen af direktivet om ofres rettigheder vil alle ofre, herunder dem, der er omfattet af den sektorspecifikke lovgivning, nyde godt af skærpede regler om ofres rettigheder. Revisionen af direktivet om ofres rettigheder er i fuld overensstemmelse med den sektorspecifikke lovgivning. Den vil ikke kræve ændringer af vedtaget eller foreslået sektorspecifik lovgivning.

I konsekvensanalysen har Kommissionen nøje vurderet dette forslags overensstemmelse med al sektorspecifik lovgivning. Navnlig er sammenhængen mellem de foreslåede foranstaltninger vedrørende hjælpelinjer for ofre, forbedrede individuelle vurderinger og målrettede og integrerede foranstaltninger blevet kontrolleret i forhold til den sektorspecifikke lovgivning. Dette omfatter eksisterende lovgivning om ofre for terrorisme og børn, der er ofre for seksuelt misbrug, og forslag til foranstaltninger vedrørende ofre for vold mod kvinder eller vold i hjemmet og ofre for menneskehandel. Vurderingen viste, at de foreslåede foranstaltninger supplerer og styrker den sektorspecifikke lovgivning.

Det beskyttelsesniveau, der er fastsat i den sektorspecifikke lovgivning, tjener ikke som benchmark for at hæve standarderne for alle ofre for alle forbrydelser i forbindelse med denne revision. Da den sektorspecifikke lovgivning er udformet med fokus på de specifikke behov hos ofre for særlige kategorier af forbrydelser, er de ikke nødvendigvis relevante eller forholdsmæssige for alle ofre for alle forbrydelser. Ikke desto mindre kan nogle af de

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU af 5. april 2011 om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofrene herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (EUT L 101 af 15.4.2011, s. 1).

¹¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/93/EU af 13. december 2011 om bekæmpelse af seksuelt misbrug og seksuel udnyttelse af børn og børnepornografi og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA (EUT L 335 af 17.12.2011, s. 1).

¹² Europa-Parlamentet og Rådets direktiv (EU) 2017/541 af 15. marts 2017 om bekæmpelse af terrorisme og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/475/RIA og ændring af Rådets afgørelse 2005/671/RIA. EUT.

¹³ Direktiv 2019/713 (EUT L 123 af 10.5.2019, s. 18).

¹⁴ COM(2022) 105 final af 8.3.2022.

¹⁵ COM(2022) 732 final af 19.12.2023.

foranstaltninger, der foreslås i forbindelse med denne revision, indeholde elementer, der allerede er omfattet af den sektorspecifikke lovgivning. Dette er uundgåeligt i betragtning af, at det fælles overordnede emne er ofres rettigheder, og det forhold, at **direktivet finder anvendelse på alle ofre, herunder både ikkesårbare og sårbare ofre**. Sårbare ofre i henhold til direktivet om ofres rettigheder er dem, der har behov for specialiseret støtte og særlige beskyttelsesforanstaltninger, herunder også ofre, der ikke er omfattet af den eksisterende og foreslåede sektorspecifikke lovgivning, såsom ofre for terrorisme og ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet. F.eks. foreslås det i forbindelse med denne revision at sikre gratis psykologhjælp til sårbare ofre, så længe det er nødvendigt, som en ændring af artikel 9, stk. 1, litra c). Dette er allerede en ret for terrorofre i henhold til artikel 24, stk. 2, i direktivet om bekæmpelse af terrorisme. I dette tilfælde sikres der fuld overensstemmelse mellem direktivet om ofres rettigheder og den sektorspecifikke lovgivning, idet ofre for forbrydelser, der er omfattet af den sektorspecifikke lovgivning, fortsat nyder godt af deres rettigheder i henhold til begge dele. Efter ikrafttrædelsen af den reviderede forordning om ofres rettigheder vil terrorofre fortsat nyde godt af deres ret til gratis psykologhjælp sammen med andre kategorier af sårbare ofre.

Der er behov for yderligere præcisering i forbindelse med målrettet og integreret specialiseret støttetjeneste for ofre med særlige behov. Artikel 9, stk. 3, litra b), i direktivet om ofres rettigheder henviser til en sådan støtte, navnlig til ofre for seksuel vold, ofre for kønsbaseret vold og ofre for vold i nære forhold. Den henviser imidlertid ikke udtrykkeligt til andre grupper af ofre med særlige behov. Den foreslåede ændring af direktivet om ofres rettigheder præciserer derfor, at der bør være adgang til målrettede og integrerede støttetjenester for andre ofre med særlige behov såsom ofre for menneskehandel, ofre for organiseret kriminalitet, ofre med handicap, ofre for udnyttelse, ofre for hadforbrydelser, ofre for terrorisme og ofre for de alvorligste internationale forbrydelser. Dette berører ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til VAW-forslaget til at sikre adgang til målrettede og integrerede tjenester for ofre for forbrydelser, der er omfattet af VAW-forslaget, og navnlig for ofre for voldtægt (voldtægtscentre i henhold til artikel 28 i VAW-forslaget) eller ofre for kvindelig kønslemlæstelse (i henhold til artikel 29 i VAW-forslaget).

Som reaktion på de mangler, der blev konstateret i evalueringen, kræver dette forslag desuden, at medlemsstaterne udarbejder specifikke protokoller, der tilrettelægger de specialiserede støttetjenesters tiltag for fuldt ud at imødekomme de mange behov hos ofre med særlige behov (se det nyligt tilføjede artikel 9, stk. 4, i direktivet om ofres rettigheder).

For at sikre, at der ikke opstår misforståelser med hensyn til rækkevidden af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til VAW-forslaget og dette forslag om revision af direktivet om ofres rettigheder, foreslås det at indføre en udtrykkelig bestemmelse i direktivet om ofres rettigheder, som pålægger medlemsstaterne at sikre, at de gennemfører deres forpligtelser i henhold til dette forslag, uden at det berører deres forpligtelser i henhold til VAW-forslaget. For at bringe direktivet om ofres rettigheder i overensstemmelse med den terminologi, der anvendes i VAW-forslaget, præciseres det desuden i dette forslag, at når der i direktivet henvises til ofre for kønsbaseret vold, bør et sådant begreb omfatte ofre for vold mod kvinder og ofre for vold i hjemmet.

Denne revision er også i fuld overensstemmelse med **EU's strategi for ofres rettigheder**, som det fremgår af konsekvensanalysen.

- **Sammenhæng med andre EU-politikker**

Denne revision er også i overensstemmelse med andre EU-politikker, herunder digitalisering. Navnlig er den foreslåede bestemmelse om anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler en reaktion på den teknologiske udvikling i overensstemmelse med **Kommissionens**

digitaliseringspolitik, herunder digitaliseringen af retsvæsenet¹⁶. For at afhjælpe de konstaterede mangler vil medlemsstaterne være forpligtet til at give ofre mulighed for at udøve deres ret til information og adgang til klage og domstolsprøvelse ved hjælp af elektronisk kommunikation. De foreslåede foranstaltninger letter også ofres adgang til domstolsprøvelse i grænseoverskridende sager ved at anmode medlemsstaterne om at lette deltagelsen i straffesager for ofre, der er bosiddende i udlandet, via video- og telefonmøder. Et sådant krav afhjælper den nuværende begrænsning i direktiv 2012/29/EU, som giver mulighed herfor, men kun med henblik på afhøring af ofre i overensstemmelse med konventionen af 29. maj 2000 om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater¹⁷.

Revisionen fokuserer på at sikre brugen af elektronisk kommunikation. Ved at fremme lige adgang til information, beskyttelse, støtte, retfærdighed og erstatning vil revisionen af direktivet om ofres rettigheder gøre det muligt for alle ofre at udøve deres rettigheder på en mere lige måde. Dette vil bidrage væsentligt til **FN's verdensmål for bæredygtig udvikling (SDG) 10**, der sigter mod at **mindre uligheder**.

Med sit overordnede mål om at øge tilliden til de institutioner og tjenester, der støtter ofre for kriminalitet, vil initiativet bidrage til at fremme retsstatsprincippet og sikre lige adgang til domstolene som omhandlet i **SDG 16 om fred, retfærdighed og stærke institutioner**.

Der forventes også forbedringer på længere sigt **med hensyn til sundhed og trivsel (SDG 3)**. Dette vil blive opnået ved at beskytte ofrene bedre og mindske den sekundære viktimisering. Visse indirekte virkninger, der bidrager til at modvirke kriminalitet, vil også bidrage til fremskridt med dette mål, f.eks. flere anmeldelser af kriminalitet, flere retsforfølgelser og flere fuldbårde domme.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

• Retsgrundlag

Retsgrundlaget for denne foranstaltning er **artikel 82, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF)**. Dette gør det muligt for EU at fastsætte minimumsregler for ofres rettigheder: i) i det omfang det er nødvendigt for at lette den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension ii) forudsat at der tages hensyn til forskellene mellem medlemsstaternes retstraditioner og retssystemer. Minimumsregler om rettigheder for ofre for kriminalitet er ikke begrænset til grænseoverskridende situationer. I lighed med minimumsstandarder for mistænkte og tiltalte kan EU fastsætte minimumsstandarder for nationale regler for at øge den gensidige tillid til andre medlemsstaters retssystemer. Dette kan forbedre den måde, hvorpå den gensidige anerkendelse af domme og afgørelser i straffesager med en grænseoverskridende dimension fungerer.

¹⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

¹⁷ EFT C 197 af 12.7.2000. s. 3.

- **Nærhedsprincippet**

Hvis den gensidige anerkendelse og det retlige samarbejde skal være fuldt ud effektivt, **skal der være gensidig tillid til andre medlemsstaters strafferetlige systemer**. Der bør være gensidig tillid til retssystemernes standarder for retfærdighed, og offentligheden bør kunne have tillid til, at de samme minimumsregler vil blive anvendt, hvis de rejser til eller bor i udlandet. Som det anerkendes i traktaten, er fastsættelse af minimumsstandarder for mistænkte og tiltalte rettigheder og for ofres rettigheder afgørende for at lette den gensidige anerkendelse. Traktaten kræver, at EU handler på disse områder på forhånd (dvs. inden tilliden til andre medlemsstaters retssystemer bliver brudt) for at styrke denne tillid.

Direktivet om ofres rettigheder og den sektorspecifikke lovgivning har allerede harmoniseret ofres rettigheder betydeligt og har derfor bidraget til at øge tilliden til andre medlemsstaters retssystemer. Som beskrevet i evalueringen og bekræftet under høringerne har **nogle medlemsstater** trods fremskridt med hensyn til at fastsætte minimumsstandarder for ofres rettigheder imidlertid **ikke været i stand til at sikre disse rettigheder effektivt, inden for hvad der er tilladt i henhold til direktivet om ofres rettigheder**.

Minimumsstandarderne er desuden i løbet af de sidste 10 år siden vedtagelsen af direktivet om ofres rettigheder blevet hævet. Dette hænger sammen med udviklingen inden for retsvæsenet (børnevenlig retfærdighed og retfærdighed med fokus på ofre), samfundet (f.eks. et større behov for en koordineret tilgang for at sikre, at støttetjenester for ofre altid er tilgængelige i en krisesituation¹⁸) og teknologi (digitalisering, stigningen i onlinekriminalitet og nye teknologier til støtte for ofre, beskyttelse og adgang til domstolsprøvelse). Der skal fastsættes mere vidtrækkende minimumsstandarder for at sikre, at direktivet om ofres rettigheder er effektivt, og opretholde den gensidige tillid mellem de nationale myndigheder.

EU-merværdien bør primært komme fra et bedre retligt samarbejde i straffesager og et velfungerende europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. For at dette kan ske, **er tillid til lige adgang til ofres rettigheder uafhængigt af, hvor i EU forbrydelsen har fundet sted, afgørende**. Et eksempel, hvor der kræves en høj grad af tillid til ofres rettigheder, er de retslige myndigheders afgørelse om overførsel af retsforfølgning til en anden medlemsstat. I henhold til rammeafgørelse¹⁹ 2009/948/RIA kan de kompetente nationale myndigheder kontakte hinanden, når de har rimelig grund til at antage, at der føres parallelle retssager i en anden medlemsstat, hvilket kan føre til overførsel af retsforfølgningen til en anden medlemsstat. Når de nationale myndigheder træffer afgørelse om overførslen, tager de hensyn til, i hvilket omfang ofrene i sagen kan få adgang til deres rettigheder i overførselsmedlemsstaten. For at kunne træffe afgørelser om overførsler er det afgørende, at de retslige myndigheder har en høj grad af tillid til, at ofre vil nyde godt af en tilsvarende grad af adgang til støtte, beskyttelse, mulighed for at deltage i straffesager og adgang til erstatning fra gerningsmanden i den medlemsstat, som sagen overføres til. Dette er særlig vigtigt, da Kommissionen for nylig har foreslået en forordning om overførsel af retsforfølgning i straffesager²⁰ for at gøre det lettere at sikre, at den bedst egnede medlemsstat efterforsker eller retsforfølger en strafbar handling²¹.

¹⁸ [Upholding fundamental rights in times of crisis | European Union Agency for Fundamental Rights \(europa.eu\)](https://www.eurojust.europa.eu/en/press-releases/2022/10/13/upholding-fundamental-rights-in-times-of-crisis), 13. oktober 2022.

¹⁹ [Rammeafgørelse 2009/948/RIA](https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2009/948/oj).

²⁰ Kommissionens forslag til forordning om overførsel af retsforfølgning i straffesager COM(2023) 185 final 2023/0093 (COD) vedtaget den 5. april 2023.

²¹ Et andet eksempel, hvor tillid er påkrævet, er, når de kompetente nationale myndigheder tilslutter sig et fælles efterforskningshold (JIT). Et fælles efterforskningshold er en form for tæt samarbejde mellem

EU-merværdien består også i at tackle omfanget og arten af de problemer, som ikke kan løses af medlemsstaterne alene.

- **Proportionalitetsprincippet**

De foranstaltninger, der foreslås i denne revision, er blevet vurderet nøje i konsekvensanalysen. Proportionaliteten er afspejlet i indsatsniveauet i de nationale retssystemer. Denne aktion er opdelt i tre alternative løsninger for hvert af de fem specifikke mål (fra de mindst til de mest byrdefulde for medlemsstaterne). Proportionaliteten af hver af de foreslåede foranstaltninger er også blevet nøje vurderet og afprøvet med interessenter under høringerne.

- **Valg af retsakt**

Som anført i artikel 82, stk. 2, i TEUF kan EU-lovgiveren handle ved hjælp af direktiver. Et direktiv er bindende for hver enkelt medlemsstat med hensyn til det tilsigtede mål, men overlader det til de nationale myndigheder at bestemme formen og midlerne for gennemførelsen.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSENER OG KONSEKVENSANALYSER

- **Høringer af interessenter**

I forbindelse med udarbejdelsen af **evalueringen og konsekvensanalysen af direktivet om ofres rettigheder** hørte Kommissionen en bred vifte af interessenter.

I december 2020 offentliggjorde Kommissionen **evalueringskøreplanen** for dette initiativ på webstedet Deltag i debatten²². Høringen modtog 56 svar. Den 28. juni 2022 vedtog Kommissionen sin **evaluering af direktivet om ofres rettigheder**²³. En støtteundersøgelse og en dataindsamling, der omfattede en **offentlig høring**²⁴, indgik i evalueringen. Under den offentlige høring modtog Kommissionen 95 bidrag, herunder 20 holdningsdokumenter.

Som led i **konsekvensanalysen af revisionen af lovgivningen om ofres rettigheder** gennemførte Kommissionen følgende høringer: en **indkaldelse af feedback**²⁵ (53 modtagne svar) en **offentlig høring** (der blev modtaget 72 svar, herunder 15 holdningsdokumenter, hvoraf ét senere blev revideret) **målrettede høringer af eksperter fra medlemsstaterne, platformen for ofres rettigheder** og en **gruppe af strafferetlige eksperter** og brede

kompetente retslige og retshåndhavende myndigheder i to eller flere medlemsstater med henblik på at behandle komplekse og ofte store grænseoverskridende sager (baseret på [Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002](#)). Disse sager involverer ofte sårbare ofre fra flere medlemsstater, f.eks. ofre for menneskehandel, børn, der har været offer for seksuel udnyttelse, eller ofre for de alvorligste internationale forbrydelser. Dette kræver en høj grad af tillid til, at ofre, der er involveret i efterforskningen, vil blive behandlet på passende vis af alle partnere, og at deres rettigheder vil blive respekteret i alle de berørte lande. [Det fælles efterforskningshold om påståede alvorlige internationale forbrydelser begået i Ukraine](#) (med syv deltagende medlemsstater) er et nyligt eksempel, der involverer ukrainske ofre for krigsforbrydelser, som er flygtet fra landet til forskellige EU-medlemsstater.

²² [Støtte til ofre for forbrydelser: evaluering af direktivet om ofres rettigheder \(europa.eu\)](#).

²³ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, Evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 (SWD(2022) 180 final).

²⁴ [Støtte til ofre for forbrydelser: evaluering af direktivet om ofres rettigheder \(europa.eu\)](#).

²⁵ https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13096-Strafferet-opdaterede-EU-regler-om-ofres-rettigheder_da.

høringer som led i den **eksterne leverandørs** undersøgelse til støtte for konsekvensanalysen af omkostningerne og fordelene ved de politiske løsningsmodeller.

Følgende kategorier af interessenter blev hørt: i) **fagfolk, der arbejder med ofre**, herunder retslige myndigheder i medlemsstaterne, centrale myndigheder og retshåndhavende myndigheder ii) **medlemmer af civilsamfundsorganisationer, der arbejder med ofre**, navnlig EU-organisationer og nationale hjælpeorganisationer for ofre og støttetjenester iii) **EU-agenturer og -netværk**, herunder EU's Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), Den Europæiske Unions Agentur for Retshåndhævelsessamarbejde (Europol), EU's Agentur for Uddannelse inden for Retshåndhævelse (Cepol), det europæiske netværk for ofres rettigheder, EU-netværket af nationale kontaktpunkter for erstatning, de fælles kontaktpunkter for ofre for terrorisme i medlemsstaterne, Det Europæiske Retlige Netværk på det strafferetlige område, Agenturet for Grundlæggende Rettigheder (FRA) og Tjenesten for EU's Optræden Udadtil iv) **internationale organisationer** såsom Europarådet v) **forskningsorganisationer og akademiske organisationer** vi) **offentligheden, herunder ofre**.

- **Indhentning og brug af ekspertbistand**

Dette forslag bygger på den dokumentation, der er indsamlet som led i evalueringen og konsekvensanalysen af direktivet om ofres rettigheder.

Mange **rapporter og undersøgelser** om ofres rettigheder og gennemførelsen af direktivet om ofres rettigheder i medlemsstaterne har også bidraget til denne revision. Disse omfatter flere rapporter fra EU-finansierede projekter²⁶. Kommissionen har også iværksat en **cost-benefit-analyse** foretaget af en ekstern leverandør for at vurdere den finansielle gennemførlighed af de vigtigste løsningsmodeller.

Kommissionen tog endvidere hensyn til **tidligere arbejde udført af Europa-Parlamentet**. Dette omfattede en undersøgelse om gennemførelsen af direktivet om ofres rettigheder, som blev gennemført af Europa-Parlamentets Forskningstjeneste i 2017²⁷, en undersøgelse efter anmodning fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (LIBE) om strafferetlige regler i hele EU²⁸ og Parlamentets beslutning om minimumsstandarder for ofres rettigheder, støtte og beskyttelse²⁹.

- **Konsekvensanalyse**

Konsekvensanalysen, der ledsager dette forslag, bygger på resultaterne af Kommissionens evaluering.

Kommissionen overvejede flere lovgivningsmæssige løsningsmodeller i konsekvensanalysen. Ikke-lovgivningsmæssige løsninger blev udelukket, da strategien for ofres rettigheder (2020-

²⁶ Se Vociare-rapporten eller Artemis-rapporten. Eksempler på projekter kan findes i bilag 1 i konsekvensanalysen.

²⁷ Direktiv 2012/29/EU om ofres rettigheder — vurdering af gennemførelsen på europæisk plan. PE 611.022, december 2017, [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/611022/EPRS_STU\(2017\)611022_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2017/611022/EPRS_STU(2017)611022_EN.pdf) f.

²⁸ Criminal procedural laws across the European Union – a comparative analysis of selected main differences and the impact they have over the development of EU legislation. PE 604.977, august 2018, [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/604977/IPOL_STU\(2018\)604977_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2018/604977/IPOL_STU(2018)604977_EN.pdf)

²⁹ Europa-Parlamentets beslutning af 30. maj 2018 om gennemførelsen af direktiv 2012/29/EU om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse (2016/2328 (INI)).

2025) allerede omfatter ikkelovgivningsmæssige foranstaltninger, der skal gennemføres i de kommende år, men deres forventede virkning er medtaget i referencescenariet.

Med de ændringer, der foreslås i den foretrukne pakke af politiske løsningsmodeller i konsekvensanalysen, vil følgende kunne opnås:

- **Mere effektiv adgang til information**, navnlig gennem forpligtelsen til at oprette hjælpelinjer for ofre, der giver alle ofre, der kontakter dem, herunder dem, der ikke anmelder en forbrydelse, oplysninger om deres rettigheder.
- **Beskyttelsesforanstaltninger, der er bedre tilpasset ofrenes behov**, navnlig på grund af den forbedrede individuelle vurdering af ofrenes behov for beskyttelse og den udvidede liste over beskyttelsesforanstaltninger, der vil være tilgængelige for ofre efter vurderingen, herunder beskyttelsesordrer.
- **Bedre støtte**, navnlig gennem retten til gratis psykologhjælp, så længe det er nødvendigt, **børneofres ret til målrettet støtte fra flere instanser og rettigheder for personer med handicap**.
- Mere effektiv **deltagelse for ofre i straffesager** gennem **retten til administrativ bistand ved domstolene og retten til effektive retsmidler**.
- Bedre **adgang til erstatning** ved i) at styrke ofrenes ret til at modtage en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden under straffesagen ii) at gøre det bindende for staten at betale gerningsmandens erstatning til ofrene straks efter dommen om gerningsmandens erstatning med mulighed for, at staten senere kan inddrive den fra gerningsmanden.

Som påvist i konsekvensanalysen vil **fordelene ved de foreslåede ændringer i denne revision opveje de forventede omkostninger** i de enkelte medlemsstater.

Forholdet varierer fra medlemsstat til medlemsstat, hvor nogle har højere cost-benefit-forhold (højere positiv effekt pr. brugt euro) og nogle lavere (lavere positive virkninger pr. brugt euro). Hovedårsagen til sådanne forskelle skyldes medlemsstaternes forskellige udgangspositioner. Dette omfatter navnlig den indsats (de omkostninger), som medlemsstaterne skal påtage sig for at opnå resultaterne af de foreslåede ændringer, forskelle i omkostninger i forbindelse med gennemførelsen af visse foranstaltninger (f.eks. psykologhjælp) og forskellige antal ofre i medlemsstaterne.

Konsekvensanalysen viser klart, at selv om medlemsstaterne skal foretage visse indledende investeringer, vil de foreslåede ændringer føre til bedre fungerende økonomier, mere modstandsdygtige samfund og stærkere offentlige institutioner. Ofre for kriminalitet, der modtager rettidig støtte og beskyttelse, integreres lettere i samfundet, vender hurtigere tilbage til arbejdet og er mindre afhængige af sundhedssystemet. Sådanne ofre er også mere tilbøjelige til at anmelde kriminalitet og samarbejde med de kompetente myndigheder. De foreslåede ændringer vil derfor give medlemsstaterne en bedre økonomi, mere integrerede samfund og et stærkere retssystem.

Udkastet til konsekvensanalyse blev forelagt Udvalget for Forskriftskontrol den 3. november og drøftet den 30. november 2022. Konsekvensanalysen blev revideret en smule efter høringen for mere præcist at afspejle gennemførelsesomkostningerne og metoden til vurdering af løsningsmodellerne. Den 1. december afgav udvalget en positiv udtalelse om udkastet uden forbehold.

- **Målrettet regulering og forenkling**

Konsekvensanalysen tyder på, at pakken af foretrukne løsningsmodeller bør mindske byrden for medlemsstaterne på lang sigt, selv om visse omkostninger vil stige på kort sigt. Denne stigning bør blive mere end opvejet af de forventede fordele ved løsningspakken.

De nationale myndigheder vil opleve en vis forenkling gennem forskellige foranstaltninger, der vil øge samarbejdet og koordineringen mellem dem, der beskæftiger sig med ofre, herunder støttetjenester. Dette vil resultere i en mere effektiv organisering af retssystemerne. Navnlig vil den nuværende byrde for politiet, der skyldes forpligtelsen til at give fuldstændige oplysninger om ofres rettigheder i overensstemmelse med det enkelte offers specifikke behov, blive delt med andre (herunder ikkestatslige organisationer og frivillige).

Derudover er der konstateret yderligere fordele for medlemsstaternes retssystemer. Navnlig forventes det, at tjenester, der beskæftiger sig med erstatning fra staten, vil blive væsentligt hjulpet ved fuldt ud at gennemføre den foretrukne løsningsmodel for den krævede erstatning. Der bør kunne opnås yderligere forenkling ved at behandle alle erstatningsspørgsmål i straffesagen frem for både i straffesagen og i den civile sag. Dette vil reducere antallet af civile sager og gøre domstolssystemet mere effektivt.

Den 5. december 2022 vedtog **Fit for Future-platformen** sin udtalelse om revisionen af den *gældende EU-ret* om ofres rettigheder³⁰. Dens forslag er i overensstemmelse med det igangværende arbejde med hensyn til ofres rettigheder og de foretrukne politiske løsningsmodeller i konsekvensanalysen.

- **Grundlæggende rettigheder**

Forslaget respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der er anerkendt i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union og i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Alle løsningsmodeller har til formål at mindske forskelsbehandlingen ved at give **lige adgang til information, beskyttelse, støtte, retfærdighed og erstatning** og sikre passende minimumsstandarder for alle ofre for kriminalitet uden differentiering, samtidig med at der tages behørigt hensyn til ofrenes særlige behov.

Konkret blev det med hensyn til lige **adgang til information** om ofres rettigheder overvejet, hvordan man kan sikre bedre adgang til **ofre i lukkede institutioner**. Webstedet (som er en integreret del af hjælpelinjen for ofre) vil forbedre adgangen til information for ofre, der ikke taler medlemsstatens officielle sprog. Ved at forbedre de **individuelle behovsvurderinger** kan ofrenes individuelle behov vurderes bedre, hvilket vil resultere i en **mere lige og effektiv beskyttelse** af de mest sårbare ofre. For så vidt angår støtte til ofre, tager initiativet bl.a. sigte på at **udvide den gratis psykologhjælp** til en bredere gruppe af ofre (den er i øjeblikket forbeholdt ofre for terrorisme). Revisionen har desuden til formål at give alle ofre for kriminalitet **flere rettigheder under hele straffesagen, uanset deres formelle status** som part. Muligheden for at blive bistået under retssagen vil derfor sandsynligvis tilskynde alle ofre til at gøre deres rettigheder gældende. Der er tilføjet en bestemmelse om rettigheder for personer med handicap, som gør rettighederne i dette forslag tilgængelige for deres særlige behov. Dette vil gøre det muligt for personer med handicap at nyde godt af ofres rettigheder på lige fod med andre. Alle disse ændringer har til formål at mindske ulighed og forventes at have en positiv indvirkning på de grundlæggende rettigheder.

³⁰ https://commission.europa.eu/system/files/2022-12/Final%20opinion%202022_SBGR3_07%20Revision%20of%20the%20victims%20rights%20acquis_rev.pdf.

Indgreb i offerets og gerningsmandens ret til respekt for privatliv og familieliv (artikel 7) og beskyttelse af personoplysninger (artikel 8) er nødvendigt og forholdsmæssigt for at sikre, at ofre effektivt kan påberåbe sig deres ret til støtte og beskyttelse. Desuden indeholder forslaget en specifik forpligtelse til ikke at dele ofres personoplysninger med migrationsmyndighederne. Denne sikkerhedsforanstaltning sikrer, at oplysninger om offeret kun behandles med henblik på direktivet om ofres rettigheder. Indsamling af personoplysninger til statistiske formål er nødvendig for at sikre effektiviteten af foranstaltningerne i denne revision og for at udforme politikken for ofres rettigheder. Respekten for ofrenes privatliv og familieliv styrkes yderligere ved at sikre, at der træffes passende beskyttelsesforanstaltninger mod gerningsmænd efter individuelle vurderinger.

De grundlæggende rettigheder, som er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, omfatter retten til livet (artikel 2), retten til respekt for den fysiske og mentale integritet (artikel 3), retten til privatliv og familieliv (artikel 7), beskyttelsen af personoplysninger (artikel 8), retten til lighed for loven (artikel 20), retten til ikkeforskelsbehandling (artikel 21), børns rettigheder (artikel 24), integration af mennesker med handicap (artikel 26), retten til social bistand og sundhedspleje (artikel 35), retten til god forvaltning (artikel 41) og retten til effektive retsmidler og til en upartisk domstol (artikel 47).

Forslaget er også blevet vurderet **i lyset af lovovertræderes, mistænkte og tiltalte rettigheder**. Disse omfatter retten til adgang til domstolsprøvelse (artikel 47), uskyldsformodning og ret til et forsvar (artikel 48), legalitetsprincippet og princippet om proportionalitet i straffesager (artikel 49), retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse (artikel 50) og EU-reglerne om mistænkte og tiltalte proceduremæssige rettigheder. Det blev konstateret, at løsningsmodellerne ikke påvirkede lovovertræderes, mistænkte og tiltalte grundlæggende rettigheder.

Desuden tager dette forslag hensyn til rettigheder for personer med handicap og forpligtelser, der er nedfældet i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, som EU og alle medlemsstaterne er part i.

Forslaget forventes at styrke ofrenes grundlæggende rettigheder. Nogle løsningsmodeller vil imidlertid have en mere direkte indvirkning på de grundlæggende rettigheder end andre. Da det er umuligt at kvantificere virkningen, er der valgt en kvalitativ analyse som metode. Dette gøres ved at vurdere, i hvilket omfang hver løsningsmodel kan forbedre referencescenariet.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen indvirkning på EU-budgettet.

5. ANDRE FORHOLD

- **Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering**

I henhold til artikel 2 i dette forslag skal medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den [*to år efter direktivets ikrafttræden*]. Der er en undtagelse for indførelse af de bestemmelser, der er nødvendige for at overholde artikel 26b (om brugen af elektroniske kommunikationsmidler), som bør vedtages og offentliggøres senest [*fire år efter direktivets ikrafttræden*]. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til deres bestemmelser.

Kommissionen vil overvåge og evaluere virkningerne af dette forslag ved hjælp af

eksisterende mekanismer under det nuværende direktiv. Desuden skal medlemsstaterne i henhold til artikel 28 (tilvejebringelse af statistikker) træffe de nødvendige foranstaltninger til at oprette et system til indsamling, udarbejdelse og formidling af statistiske oplysninger om ofre for kriminalitet. De indberetter disse data til Kommissionen (Eurostat) hvert tredje år.

Kommissionen vil fortsat afholde møder via EU's platform for ofres rettigheder om emner vedrørende ofres rettigheder. Disse udvekslinger vil også bidrage til overvågningen og evalueringen.

Senest [*seks år efter vedtagelsen*] skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af direktiv 2012/29/EU som ændret ved dette direktiv. Rapporten skal vurdere, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme dette direktiv, herunder den tekniske gennemførelse.

- **Forklarende dokumenter (for direktiver)**

For at sikre en korrekt gennemførelse af dette direktiv er det nødvendigt med et forklarende dokument (f.eks. i form af sammenligningstabeller) som krævet i Domstolens dom i sag C-543/17³¹. Den lovgivning, der gennemfører direktivet om ofres rettigheder, er sjældent begrænset til en enkelt retsakt, da bestemmelserne ofte indarbejdes i forskellige nationale instrumenter. Medlemsstaterne skal derfor forelægge Kommissionen et forklarende dokument med teksten til de bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse af dette direktiv.

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Ændringerne af direktivet om ofres rettigheder er rettet mod bestemmelser, der har til formål at: forbedre ofrenes adgang til information og anmeldelse af kriminalitet, lette adgangen til specialiseret støtte for sårbare ofre, herunder børn, og forbedre adgangen til domstolsprøvelse for ofre med handicap, mere effektiv deltagelse af ofre i straffesager, forbedret adgang til erstatning for ofre, bedre tilpasning af foranstaltninger til beskyttelse af ofre med ofrenes behov, anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler og specifikke forpligtelser for ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet.

- a) Bestemmelser, der har til formål at forbedre ofres adgang til information og anmeldelse af kriminalitet (artikel 3a, 5a og 26a).

I henhold til artikel 4 i direktivet om ofres rettigheder har ofre ret til at modtage oplysninger om deres rettigheder **fra den første kontakt med de kompetente myndigheder**, normalt politiet. Ikke desto mindre er det ikke alle ofre, der kontakter de kompetente myndigheder. Som fremhævet i en rapport fra Agenturet for Grundlæggende Rettigheder fra 2021³² **anmelder ofrene i de fleste tilfælde ikke forbrydelsen. Disse ofre afholdes fra at få adgang til information**, herunder oplysninger om deres ret til støtte og beskyttelse, uanset om de anmelder en forbrydelse eller ej.

Selv om det i henhold til direktivet kræves, at oplysninger til ofre gives i overensstemmelse med retten til at forstå og blive forstået (artikel 3 i direktivet om ofres rettigheder), viste evalueringen, at de kompetente myndigheder i praksis ofte anvender sprog, der ikke er tilpasset ofrenes behov³³. Dette er tilfældet for personer med handicap, personer, der ikke taler

³¹ Domstolens dom (Store Afdeling) af 8. juli 2019 i sag C-534/17 Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien.

³² [FRA Survey on Crime, Safety and Victims' Rights](#), februar 2021.

³³ I flere medlemsstater (herunder Bulgarien, Portugal, Rumænien og Slovakiet) er de skriftlige oplysninger fra myndighederne f.eks. en kopi af de nationale bestemmelser om ofres rettigheder.

det nationale sprog, børn og ældre. Da den første kontakt med de kompetente myndigheder desuden ofte finder sted på et gerningssted, er personer, der er i chok umiddelbart efter forbrydelsen, ikke i stand til at forstå de oplysninger, de modtager.

I henhold til artikel 6 i direktivet om ofres rettigheder bør ofre også modtage **opfølgende oplysninger fra de kompetente myndigheder** om de forskellige trin i straffesagen, deres rolle og gerningsmandens situation (f.eks. løsladelse fra varetægtsfængsling). En stor del af de interessenter, der blev hørt som led i evalueringen, mente imidlertid, at ofre ikke fuldt ud nyder godt af deres ret til information fra den første kontakt med en kompetent myndighed i henhold til direktivet om ofres rettigheder, og dette bør forbedres.

Der findes stadig ikke i alle medlemsstater **et mere omfattende middel til kommunikation med ofre**, der tager hensyn til kompleksiteten af ofrenes behov i forbindelse med deres ret til adgang til information. Mange **ofre har stadig ikke adgang til en hjælpelinje for ofre via telefonnummeret 116 006**³⁴. Disse hjælpelinjer bør give ofrene de oplysninger, de har brug for, på et hvilket som helst tidspunkt. De bør kunne tale frit om deres oplevelse og om nødvendigt henvises til politiet eller andre tjenester. Endnu færre ofre nyder godt af mere avancerede hjælpelinjer, der har et omfattende websted, og som gør det muligt at tage kontakt via chat eller e-mail ud over telefonopkald³⁵.

For at løse de konstaterede problemer med ofrenes adgang til information foreslås der i denne revision en række foranstaltninger, navnlig en forpligtelse for medlemsstaterne til at tilbyde **hjælpelinjer for ofre** (artikel 3a). Den vil **bruge EU-telefonnummeret 116 006** og et websted med **den nyeste teknologi** til at give optimal adgang på de mest talte sprog og til personer med handicap. Hjælpelinjen vil være det første kontaktpunkt for alle ofre for alle forbrydelser, yde følelsesmæssig støtte og henvise ofre til specialiserede støttetjenester, hvis det er nødvendigt.

Den foreslåede revision er i overensstemmelse med andre hjælpelinjer, der anvender de reserverede EU-numre, der begynder med 116, såsom forsvundne børn (116 000) og ofre for kønsbaseret vold (116 116). Forslaget er også i overensstemmelse med Kommissionens strategi for et bedre internet for børn³⁶. Det støtter netværket af centre for sikrere internet (SIC), som omfatter hjælpelinjer for børn, forældre og omsorgspersoner om onlinespørgsmål (såsom onlinevold og cybermobning) og hotlines til indberetning af materiale om misbrug af børn online. Forslaget er også i overensstemmelse med Kommissionens politik, der har til formål at sikre, at 116 111-nummeret anvendes til cybermobning.

For at sikre, at ofrene modtager omfattende og inkluderende oplysninger, forpligter forslaget medlemsstaterne til at indføre specifikke procedurer i en formular eller i **protokoller**. I henhold til artikel 26a, litra c), skal sådanne protokoller oprettes i samarbejde med de retshåndhævende myndigheder, retsmyndighederne (anklagere og dommere) og støtteorganisationer. De vil give instrukser til de forskellige partnere om, hvordan det sikres, at ofre modtager oplysninger, der er tilpasset deres individuelle behov, og som er relevante for den specifikke del af proceduren.

³⁴ Etableret ved Kommissionens afgørelse af 30. november 2009 om ændring af afgørelse 2007/116/EF for så vidt angår indførelse af yderligere reserverede numre, der begynder med "116". Anvendelsen af reserverede numre er ikke obligatorisk, men anbefales. Visse betingelser for at anvende numrene skal være opfyldt. For ofre skal hjælpelinjen 116 006 oplyse om ofrets rettigheder, henvise opkaldet til politiet og andre tjenester (om nødvendigt) og yde rådgivning.

³⁵ De bedste eksempler er: [den irske hjælpelinje](#), den [estiske hjælpelinje](#), den [kroatiske hjælpelinje](#), den [lettiske hjælpelinje](#), den [svenske hjælpelinje](#).

³⁶ COM(2022) 212 final af 11.5.2022.

Revisionen indeholder også en forpligtelse til at sikre, at ofre kan **anmelde kriminalitet** ved hjælp af **informations- og kommunikationsteknologi** (artikel 5, litra a), punkt 1). Anmeldelse af kriminalitet vil også blive gjort lettere for frihedsberøvede personer (nærmere oplysninger vil blive givet i de protokoller, der er oprettet i forbindelse med koordinering og samarbejde mellem retshåndhævende myndigheder, retsmyndigheder (anklagere og dommere) og støtteorganisationer (artikel 26a)).

Anmeldelse af kriminalitet vil også være lettere for irregulære migranter. I henhold til forslagens artikel 5, litra a), punkt 5, må de kompetente myndigheder, der kommer i kontakt med et offer, der anmelder en strafbar handling, **ikke videregive personoplysninger med offerets opholdsstatus til migrationsmyndighederne, hvis disse oplysninger er blevet indsamlet som følge af anmeldelse af kriminalitet, i det mindste indtil den første individuelle vurdering**, jf. artikel 22 i forordningen om ofres rettigheder, **er afsluttet**. Oplysningerne kan dog videregives, hvis det fastslås, at den pågældende ikke er offer for en forbrydelse. I den forbindelse bør det erindres, at anmeldelser af forbrydelser og deltagelse i straffesager i henhold til direktiv 2012/29/EU ikke giver nogen rettigheder med hensyn til ofrets opholdsstatus og heller ikke har nogen opsættende virkning ved fastlæggelsen af den pågældendes opholdsstatus. Dertil kommer, at hvis der er tale om irregulære migranter, der er ofre for menneskehandel eller er indrejst som led i ulovlig indvandring, og som samarbejder med de kompetente myndigheder, har de relevante myndigheder pligt til at informere dem om, hvilke rettigheder og muligheder de har i henhold til direktivet om opholdstilladelse. Disse muligheder omfatter bl.a. bevilling af betænkningstid for at afgøre, om de ønsker at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, samt udstedelse af en opholdstilladelse.

- b) Bestemmelser, der skal lette adgangen til specialiseret støtte for sårbare ofre, herunder børn (artikel 9, stk. 1, artikel 9a og artikel 24)

Artikel 8 og 9 i direktivet om ofres rettigheder giver ret til gratis specialiseret, målrettet og integreret støtte til ofre med særlige behov, herunder psykologisk bistand, hvor det er muligt. Evalueringen har imidlertid vist, at sårbare ofre, herunder børn, ofte ikke kan få effektiv støtte³⁷.

Manglen på en tilgang, der tager hensyn til børn, er stadig et problem i mange medlemsstater³⁸. Evalueringen har vist, at der mangler en fælles forståelse af, hvilken målrettet og integreret støtte til sårbare ofre, der er behov for, navnlig til børn. Som følge heraf er det ikke alle børn i EU, der får mulighed for at få specialiseret støtte af høj kvalitet. Det fremgår af EU-strategien om barnets rettigheder (2021-2024)³⁹, at retssager skal tilpasses barnets alder og behov og skal respektere alle dets rettigheder under hensyntagen til barnets tarv. Barnahus-modellen er i øjeblikket det fremmeste eksempel på en børnevenlig tilgang til retfærdighed⁴⁰. Selv om denne revision ikke kræver, at medlemsstaterne følger Barnahus-modellen, bygger den på dens principper. For at løse problemet kræver revisionen i en ny artikel 9a, at medlemsstaterne **indfører en målrettet tilgang med inddragelse af flere**

³⁷ Omkring halvdelen af interessenterne mener, at ofre med særlige behov ikke modtager tilstrækkelig støtte.

³⁸ Under høringerne blev der rapporteret om mange problemer i forbindelse med videooptagelser af børn til bevisførelse, børnevenlig deltagelse i forsøg og individuelle tilgange til de mest sårbare børn i flere medlemsstater, herunder BE, BG, DE, EL, LT og PT.

³⁹ COM(2021) 142 final af 24.3.2021.

⁴⁰ [Om Barnahus — Barnahus](#) — som et børnevenligt kontor under ét tag, hvor de retshåndhævende myndigheder, strafferetsplejen, børnebeskyttelsestjenesterne og sundhedspersonale og medarbejdere inden for mental sundhed samarbejder og sammen vurderer barnets situation og træffer beslutning om opfølgningen.

instanser til at støtte og beskytte børneofre. Den bør være baseret på levering af tjenester på en integreret og koordineret måde i de samme lokaler. Dette er den vigtigste tilføjelse til de børnevenlige foranstaltninger, der allerede findes i direktivet om ofres rettigheder (f.eks. videooptagelse af vidneudsagn, undgåelse af øjenkontakt, børnevenlige interviews med den samme person). I forbindelse med denne revision skal medlemsstaterne også stille en sådan målrettet og integreret tilgang med inddragelse af flere instanser til rådighed for alle børneofre, der har brug for den.

Evalueringen har også fremhævet, **at gratis psykologhjælp til ofre ikke altid er tilgængelig i næsten halvdelen af medlemsstaterne**⁴¹. Ofre bliver ofte bedt om at betale for psykologisk bistand efter de første møder. Dette er særlig problematisk for sårbare ofre, som normalt ikke har råd til at betale for støtte. Virkningerne af kriminalitet kan være langvarige, og der er flere faktorer, der forværrer disse virkninger, såsom forbrydelsens alvor, offerets personlige situation og eventuel tidligere viktimitisering⁴². Som understreget i en rapport fra FRA fra 2019 (s. II) vil ofre for voldsforbrydelser derfor ikke kunne spille nogen væsentlig rolle i straffesager, medmindre **de modtager professionel psykologhjælp**.

For at løse problemet foreslås det i artikel 9, stk. 1, at de specialiserede støttetjenester omfatter **gratis psykologhjælp, så længe det er nødvendigt**, til alle sårbare ofre, der har behov for en sådan støtte, dvs. i de tilfælde, hvor den individuelle vurdering viser, at der er behov for den. Alle ofre vil fortsat have mulighed for at få følelsesmæssig og psykologisk bistand, som de ofte har adgang til på kort sigt efter forbrydelsen, men ofre med særlige behov vil have lettere adgang til en sådan psykologhjælp, som de bør have adgang til ikke blot på kort sigt efter forbrydelsen, men også på lang sigt (så længe det er nødvendigt).

Begge de foreslåede foranstaltninger kræver national koordinering mellem de støttetjenester og de retshåndhævende og retslige myndigheder, der er anført i protokollerne (artikel 26a).

Ofrenes adgang til støttetjenester vil blive styrket af kravet om, at støttetjenester for ofre fortsat skal være operationelle i krisesituationer — i overensstemmelse med erfaringerne fra covid-19. Dette opnås ved at tilføje et stykke til artikel 8 i direktivet om ofres rettigheder. Ofre vil også kunne drage fordel af lettere henvisninger til hjælpetjenester for ofre (ændringsforslag til artikel 8).

De foreslåede foranstaltninger skaber klarhed omkring omfanget af støtte til de mest sårbare ofre, herunder børn. Desuden øger de tilliden til nationale og andre medlemsstaters retssystemer.

c) Bestemmelser, der skal sikre, at ofre har en mere effektiv adgang til domstolsprøvelse (artikel 10a og 10b)

I henhold til direktivet om ofres rettigheder omfatter de vigtigste rettigheder, der letter ofrenes deltagelse i straffesager, retten til at blive hørt (artikel 10 i direktivet om ofres rettigheder), rettigheder i tilfælde af en afgørelse om ikke at rejse tiltale (artikel 11 i direktivet om ofres rettigheder), retten til retshjælp (artikel 13 i direktivet om ofres rettigheder) og en række rettigheder, der har til formål at beskytte ofre mod sekundær og gentagen viktimitisering under retssagen (artikel 18-24 i direktivet om ofres rettigheder). Evalueringen og høringerne viste, at det er vanskeligt eller endog umuligt for ofrene at deltage i straffesager, medmindre de

⁴¹ AT, CY, CZ, DE, EE, IE, LT, LV, MT, NL, PT og SI.

⁴² De psykologiske konsekvenser af kriminalitet kan omfatte angst, depression, skyld, skam, selvdestruktiv adfærd og manglende evne til at handle eller tænke rationelt, jf. [Psychological Reactions of Victims of Violent Crime, Cambridge University Press, 2018.](#)

ledsages og rådgives korrekt. Rådgivning fra en advokat, der repræsenterer offeret i retten, løser de fleste spørgsmål, navnlig retlige aspekter. Men ikke alle ofre har ret til advokatbistand. Der kan ydes retshjælp til personer, der ikke råder over tilstrækkelige midler, hvilket afgøres ved hjælp af en særlig streng test i nogle medlemsstater. Desuden kan der ydes retshjælp til personer, der har været ofre for specifikke former for kriminalitet, men kun hvis de er part i en straffesag (artikel 13 i direktivet om ofres rettigheder). Det er derfor afgørende, at ofre også har ret til at blive **ledsaget af en anden person end en advokat**, der som minimum kan rådgive offeret om dets rolle og rettigheder under retssagen og tilbyde følelsesmæssig støtte. Artikel 20 i direktivet om ofres rettigheder indeholder en sådan ret, men er begrænset til undersøgelsesfasen (inden retssagen).

I den forbindelse er det vigtigt at sikre, at alle ofre i EU som minimum har **ret til at blive bistået** under retssagen og modtage tilstrækkelig information fra domstolens personale⁴³.

Evalueringen viser, at et andet stort problem med ofres deltagelse i straffesager er, at **ofre** i nogle medlemsstater **ikke har retlig status som part i straffesagen**⁴⁴. Direktivet overlader det til national ret, så ofrenes stilling varierer fra medlemsstat til medlemsstat (f.eks. en part, en bistående anklager, en civil part eller et vidne med ret til at blive hørt). Desuden **mangler ofre ofte retsmidler til at anfægte** afgørelser, der berører dem direkte⁴⁵. Dette resulterer i en de facto-krænkelse af ofrenes ret til adgang til domstolsprøvelse.

For at sikre ofres mere effektive deltagelse i straffesager foreslås det i denne revision at indføre i **en ny artikel 10a, litra a), en ret til bistand i retten**.

Med denne revision foreslås det også at give ofre ret til at **anfægte afgørelser truffet under retssager, der vedrører visse af ofrenes rettigheder i henhold til dette direktiv**, som retten til særlige beskyttelsesforanstaltninger for ofre med særlige behov og retten til oversættelse under retsmødet. Medlemsstaterne vil skulle sikre, at ofre kan anfægte disse afgørelser uafhængigt af deres status i straffesagen og i overensstemmelse med princippet om domstolsprøvelse (artikel 10b).

Som følge heraf vil ofrenes oplevelser med og tillid til strafferetssystemet blive forbedret. Dette vil bidrage til, at deres mening bliver hørt, og det vil forbedre deres vidneudsagn og deres deltagelse, hvilket vil øge retsvæsenets effektivitet.

d) Bestemmelser, der skal sikre, at ofre har mere effektiv adgang til erstatning

Som fremhævet i EU-strategien for ofres rettigheder er det i mange medlemsstater fortsat vanskeligt for ofre at få erstatning fra gerningsmanden og staten. Problemet vedrører både nationale sager og grænseoverskridende sager. I henhold til artikel 16 i direktivet om ofres rettigheder har alle ofre ret til at modtage en **afgørelse om erstatning fra gerningsmanden** under straffesagen, medmindre den nationale ret bestemmer, at en sådan afgørelse skal træffes i andre retssager. Som det fremgår af Milquet-rapporten og bekræftes i evalueringen, er denne ret ofte ineffektiv⁴⁶, da der i nogle medlemsstater ofte ikke træffes nogen afgørelse om

⁴³ Der findes god praksis. I Irland f.eks. yder [V-Sac støtte til ofre i retten](#) af uddannede frivillige til over tusind ofre hvert år.

⁴⁴ I mindst otte medlemsstater – CY, EE, EL, FR, IE, MT, NL og RO.

⁴⁵ I 13 medlemsstater har ofre ikke tilstrækkelige retsmidler til at anfægte afgørelser, der berører dem direkte (BE, DE, FR, HU, IE, LT, LU, LV, MT, NL, RO, SE og SK). Dette skyldes hovedsagelig manglende partsstatus.

⁴⁶ De fleste af de hørte interessenter mener, at ofrenes ret til erstatning fra gerningsmanden er ineffektiv og bør styrkes.

erstatning i straffesagen⁴⁷. Selv efter en straffesag, der førte til en dom, hvorved gerningsmanden blev dømt til at betale erstatning, får ofret desuden ofte ikke erstatning, fordi det er vanskeligt at få gerningsmanden til at betale. Den manglende effektive adgang til erstatning fra gerningsmanden i straffesagen fører til, at ofrene bliver nødt til at indlede besværlige og langvarige civile retssager. De kan også være nødt til at søge om erstatning fra staten i henhold til nationale regler om erstatning fra staten⁴⁸. Problemet vedrører både indenlandske sager og grænseoverskridende sager.

For at lette ofrenes adgang til erstatning fra gerningsmanden foreslås det i denne revision at give ofrene **ret til kun at modtage en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden i forbindelse med straffesagen**. Som følge heraf bør den nuværende undtagelse i henhold til artikel 16 i direktivet om ofres rettigheder, hvor den nationale ret fastsætter, at en sådan afgørelse skal træffes i andre retssager, udgå. Desuden foreslår Kommissionen at gøre det **obligatorisk for medlemsstaterne at udbetale erstatning til ofret på vegne af gerningsmanden** umiddelbart efter dommen for derefter at inddrive den fra gerningsmanden (**ny artikel 16, stk. 2**).

Disse forslag forventes at medføre en betydelig forbedring af standarderne for ofrenes erstatning fra gerningsmanden i nationale og grænseoverskridende sager. Herigennem vil de i vid udstrækning begrænse de situationer, hvor ofre anmoder om erstatning fra staten. Det skyldes, at der i de fleste tilfælde kun ydes erstatning fra staten, hvis ofrene ikke har modtaget erstatning fra gerningsmanden.

- e) Bestemmelser om bedre tilpasning af foranstaltninger til beskyttelse af ofre til ofrenes behov med henblik på øget sikkerhed for sårbare ofre (artikel 22 og 23)

Artikel 22 i direktivet om ofres rettigheder giver ofret ret til en rettidig og individuel vurdering af vedkommendes behov for beskyttelse. Formålet er at fastslå, om et offer på nogen måde er særlig sårbart over for sekundær viktimering (skade som følge af straffesagen) og gentagen viktimering, intimidering og/eller gengældelse (skade forårsaget af gerningsmanden), således at der kan træffes passende beskyttelsesforanstaltninger. Disse beskyttelsesforanstaltninger er fastsat i artikel 23 i direktivet om ofres rettigheder. **Betingelserne for individuelle vurderinger er overladt til den nationale lovgivning**. Ifølge evalueringen er retten til en individuel vurdering et af de vigtigste resultater af direktivet om ofres rettigheder. I praksis hæmmes kvaliteten imidlertid ofte af disse tre identificerede mangler:

- vurderingen kommer for sent i proceduren
- den **involverer ikke psykologer og hjælpetjenester for ofre**, som har den nødvendige ekspertise til at vurdere det enkelte offers psykologiske situation
- den **tager ikke højde for de risici, der er forbundet med gerningsmanden**, der kan være i besiddelse af våben og være misbruger af narkotika eller alkohol.

Individuelle vurderinger af ofres behov skal foretages korrekt for at sikre, at ofrene er tilstrækkeligt beskyttet. Uden disse vurderinger kan ofre ikke drage fordel af de særlige

⁴⁷ Jf. navnlig praksis blandt dommere i Tjekkiet, Slovakiet og Østrig.

⁴⁸ Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 om erstatning til ofre for forbrydelser kræver, at medlemsstaterne giver ofre for voldsforbrydelser og forsætlige forbrydelser adgang til erstatning, herunder i grænseoverskridende sager. Betingelserne for en sådan adgang til erstatning overlades til de nationale procedurer.

beskyttelsesforanstaltninger, der er fastsat i artikel 23 i direktivet om ofres rettigheder. Disse foranstaltninger omfatter særlige forhørsteknikker, hvor man ikke har øjenkontakt med gerningsmanden og ikke behøver at opholde sig i retssalen. De omfatter imidlertid ikke fysiske foranstaltninger til beskyttelse mod gerningsmanden (såsom beskyttelsesordrer), selv om ofrenes ret til beskyttelse i henhold til forordningen om ofres rettigheder omfatter beskyttelse mod både sekundær viktimitisering og gentagen viktimitisering. Evalueringen og høringerne viser, at denne mangel i direktivet om ofres rettigheder ikke er blevet udfyldt af national lovgivning og praksis. Mange interessenter, der blev hørt som led i evalueringen, fandt, at **ofrenes ret til beskyttelse ikke er bredt tilgængelig og bør styrkes**.

Denne revision indebærer målrettede ændringer af ofrenes individuelle behovsvurdering (via punktvis ændringer af den nuværende artikel 22) ved at tilføje følgende elementer:

- foretagelse af vurderingen ved den første kontakt med de kompetente myndigheder
- inddragelse af støttetjenester, retshåndhævelsesmyndigheder og retsvæsenet — protokollerne, der skal udarbejdes i henhold til den nye artikel 26a, litra a), vil indeholde praktiske foranstaltninger til, hvordan dette samarbejde bør etableres i medlemsstaterne
- evaluering af de risici, som gerningsmanden udgør (f.eks. alkoholmisbrug eller besiddelse af våben),
- herunder en vurdering af individuelle støttebehov.

Desuden vil denne revision **styrke anvendelsen af beskyttelsesforanstaltninger for ofres fysiske beskyttelse**, såsom beskyttelsesordrer, ved at tilføje fysiske beskyttelsesforanstaltninger til listen over særlige beskyttelsesforanstaltninger, der i øjeblikket er fastsat i artikel 23 i direktivet om ofres rettigheder. Dette forslag vil bidrage til at øge bevidstheden om tilgængelige nationale beskyttelsesforanstaltninger, herunder beskyttelsesordrer. Det har også til formål at forenkle den måde, hvorpå de anvendes på nuværende tidspunkt.

Overordnet set vil de foranstaltninger, der foreslås i denne revision om mere målrettede individuelle vurderinger, være til gavn for alle ofre, da de vil sikre, at behovet for beskyttelsesforanstaltninger vurderes grundigt. Det har også til formål at lette den gensidige anerkendelse af europæiske beskyttelsesordrer ved at forbedre den måde, hvorpå de anvendes på nationalt plan.

f) Anvendelse af elektronisk kommunikation (artikel 26b)

Der har været en lang række teknologiske udviklinger (**digitalisering**) siden vedtagelsen af direktivet. Ofre i EU drager stadig ikke fordel af nye teknologiers potentiale, da der ikke findes passende digitale værktøjer til at forbedre deres adgang til domstolsprøvelse såsom muligheden for at anmelde kriminalitet online eller få onlineadgang til ofrenes sagsakter⁴⁹.

For at afhjælpe de konstaterede mangler foreslår Kommissionen foranstaltninger vedrørende brugen af elektronisk kommunikation (**ny artikel 26b**). Medlemsstaterne vil navnlig være forpligtet til at give ofre mulighed for at udøve deres ret til information og adgang til klage og domstolsprøvelse ved hjælp af elektronisk kommunikation. De foreslåede foranstaltninger er i

⁴⁹ Jf. konsekvensanalysen, der ledsager Kommissionens forslag om digitalisering af retsvæsenet (SWD(2021) 392 final).

overensstemmelse med Kommissionens digitaliseringspolitik, herunder dens forslag om digitalisering af retsvæsenet.

g) Rettigheder for ofre med handicap (artikel 26c)

Evalueringen har vist, at personer med handicap stadig ikke fuldt ud kan nyde godt af deres rettigheder som ofre for kriminalitet. I de seneste ti år siden vedtagelsen af direktivet om ofres rettigheder er der sket en betydelig udvikling med hensyn til at gøre produkter og tjenesteydelser tilgængelige for personer med handicap. Navnlig i 2019 vedtog Kommissionen direktiv 2019/882/EU om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester⁵⁰. Med revisionen af direktivet om ofres rettigheder anerkender Kommissionen denne udvikling og foreslår at lette adgangen til domstolsprøvelse for ofre med handicap. Kommissionen foreslår at tilføje en specifik, tværgående bestemmelse om rettigheder for ofre med handicap for at sikre, at tjenester og beskyttelsesforanstaltninger er tilgængelige for dem, og at de digitale kommunikationsmidler er i overensstemmelse med kravene i bilag I til direktivet om tilgængelighedskrav for produkter og tjenesteydelser (ny artikel 26b).

h) Ofres ret til retsmidler (artikel 26d)

I øjeblikket indeholder direktivet ikke bestemmelser om retsmidler for ofre for forbrydelser, hvis rettigheder i henhold til dette direktiv er blevet krænket. En sådan ret følger af princippet om EU-retten effektivitet, som kræver, at medlemsstaterne indfører passende og effektive retsmidler, hvis en rettighed, som borgerne er tillagt i henhold til EU-retten, tilsidesættes. Manglen på en sådan regel og behovet for at indføre en sådan er blevet fremhævet i FRA's rapporter. Desuden vedtog Europarådet i marts 2023 en henstilling om rettigheder, tjenester og støtte til ofre for kriminalitet⁵¹, der sikrer ofrenes ret til retsmidler.

For at løse problemet foreslår Kommissionen at tilføje en bestemmelse om retsmidler for ofre for krænkelse af deres rettigheder i henhold til dette direktiv i den nye artikel 26d, litra a). Denne bestemmelse afspejler lignende bestemmelser i EU-reglerne om mistænkte og tiltalte rettigheder. Dette udfylder den nuværende mangel og skaber den nødvendige balance mellem mistænkte og tiltalte rettigheder og ofres rettigheder.

i) Særlige forpligtelser vedrørende ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet (artikel 27a)

Kommissionen foreslår at indføre en bestemmelse, der præciserer forbindelsen mellem forslaget om revision af direktivet om ofres rettigheder og lovgivningsforslaget om vold mod kvinder og vold i hjemmet. I medfør af denne bestemmelse skal medlemsstaterne gennemføre foranstaltningerne i henhold til direktivet om ofres rettigheder uanset forpligtelserne i medfør af det andet forslag. Formålet med denne bestemmelse er at sikre, at medlemsstaterne sikrer, at de gennemfører begge direktiver fuldt ud og lægger særlig vægt på at gennemføre mere specifikke regler om ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet. Foranstaltningerne i begge forslag vil finde anvendelse på ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet.

j) Krav om at indsamle data om ofres rettigheder hvert tredje år (artikel 28)

⁵⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester.

⁵¹ Ministerkomitéens henstilling til Europarådets medlemsstater om rettigheder, tjenester og støtte til ofre for kriminalitet CM/Rec (2023)2 vedtaget den 15. marts 2023.

I henhold til artikel 28 skal medlemsstaterne hvert 3. år sende Kommissionen oplysninger, der viser, hvordan ofre har fået adgang til de rettigheder, der er fastsat i direktivet om ofres rettigheder.

Evalueringen af direktivet viste imidlertid, at der stadig er store mangler i dataindsamlingen. Navnlig er de data, som medlemsstaterne indsamler, ikke fyldestgørende og ofte ikke sammenlignelige. Kommissionen foreslår derfor, at medlemsstaterne forpligtes til at oprette et system til indsamling, udarbejdelse og formidling af statistikker om ofre for kriminalitet gennem en ændring af artikel 28. Statistikkerne bør omfatte data, der er relevante for anvendelsen af nationale procedurer for ofre for kriminalitet, herunder følgende minimumsindikatorer: antallet og typen af anmeldte forbrydelser og ofrenes alder og køn. Dataene bør også omfatte oplysninger om, hvordan ofre har fået adgang til de rettigheder, der er fastsat i direktivet, som det er tilfældet i dag.

Kommissionen vil bistå medlemsstaterne med at indsamle data, bl.a. ved at udarbejde fælles standarder, opdeling og rapporteringsformater. Medlemsstaterne skal indberette dataene til Kommissionen (Eurostat) hvert tredje år. Forslaget til revision af direktivet om ofres rettigheder anerkender også den rolle, som Agenturet for Grundlæggende Rettigheder har spillet med hensyn til at bistå Kommissionen og medlemsstaterne med at indsamle og analysere data om, hvordan ofre har fået adgang til deres rettigheder i henhold til direktivet i de sidste ti år siden vedtagelsen af direktivet. Formålet med at tilføje agenturet for grundlæggende rettigheds rolle til bestemmelsen om dataindsamling er at sikre, at agenturet vil være i stand til at fortsætte sit gode arbejde og fortsat vil bistå Kommissionen og medlemsstaterne med opgaven.

Denne foranstaltning forventes at forbedre fuldstændigheden, ensartetheden og sammenligneligheden af data om ofre for kriminalitet på tværs af forskellige referenceperioder og medlemsstater. Det vil også forbedre dataindsamlingen på EU-plan. For ikke at bebyrde medlemsstaterne med dataindsamling vil der være krav om, at der hvert tredje år indsamles data til Kommissionen (Eurostat).

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om ændring af direktiv 2012/29/EU om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 2, litra c),
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁵²,
 under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget⁵³,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) For at sikre, at ofre for kriminalitet modtager passende information, støtte og beskyttelse og er i stand til at deltage i straffesager, har Unionen vedtaget Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU⁵⁴.
- (2) Kommissionen har vurderet, hvordan ofre har gjort brug af deres rettigheder i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU, og offentliggjort resultaterne heraf i evalueringsrapporten⁵⁵. Evalueringen viser, at selv om direktiv 2012/29/EU i det store og hele har givet de forventede fordele og påvirket ofres rettigheder positivt, er der fortsat specifikke problemer i forbindelse med ofres rettigheder i henhold til dette direktiv. De konstaterede mangler omfatter utilstrækkelig sikkerhed for, at ofre kan påberåbe sig retten til adgang til information, til støtte og beskyttelse i overensstemmelse med det enkelte offers individuelle behov, til at deltage i straffesager og til at modtage en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden under straffesagen. Denne revision af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU er en reaktion på de mangler, der er påvist i evalueringen og i talrige høringer.
- (3) For at give ofrene enkle og moderne midler til at udøve deres rettigheder bør medlemsstaterne gøre det muligt for ofre at kommunikere elektronisk med de

⁵² EUT C af , s. .

⁵³ EUT C af , s. .

⁵⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 om minimumsstandarder for ofre for kriminalitet med hensyn til rettigheder, støtte og beskyttelse og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA (EUT L 315 af 14.11.2012, s. 57).

⁵⁵ Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, Evaluering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/29/EU af 25. oktober 2012 (SWD/2022/0179 final).

ationale kompetente myndigheder. Ofre bør have mulighed for at anvende elektroniske værktøjer til at modtage oplysninger om deres rettigheder og om deres sag, anmelde forbrydelser og på anden måde kommunikere med de kompetente myndigheder og med støttetjenester via kommunikations- og informationsteknologier. Ofre bør kunne vælge kommunikationsmetoden, og medlemsstaterne bør indføre sådanne kommunikations- og informationsteknologier som et alternativ til standardkommunikationsmetoderne uden dog at erstatte disse fuldstændigt.

- (4) For at sikre dækkende kommunikationskanaler, der tager hensyn til kompleksiteten af ofrenes behov i forbindelse med deres ret til adgang til information, bør alle ofre, uanset hvor i EU og under hvilke omstændigheder forbrydelsen fandt sted, have adgang til hjælpelinjer for ofre via det fælles EU-telefonnummer 116 006 eller ved at besøge de særlige websteder. Gennem sådanne hjælpelinjer bør ofre kunne modtage oplysninger om deres rettigheder, følelsesmæssig støtte og kunne blive henvist til politiet eller andre tjenester, herunder andre specialiserede hjælpelinjer om nødvendigt. Sådanne hjælpelinjer bør også henvise ofre til andre specialiserede hjælpelinjer, der er omhandlet i Kommissionens beslutning 2007/116/EF⁵⁶, såsom det harmoniserede nummer for hjælpelinjen for børn "116 111", forsvundne børn "116 000" og kønsbaseret vold "116 116".
- (5) Den generelle hjælpelinje for ofre bør ikke berøre driften af særlige og specialiserede hjælpelinjer såsom hjælpelinjer for børn og hjælpetjenester for ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet som krævet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU).../...⁵⁷ [*om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet*]. De generelle hjælpelinjer for ofre bør fungere som supplement til de specialiserede hjælpelinjer.
- (6) Anmeldelse af kriminalitet i Unionen bør forbedres for at bekæmpe straffrihed, undgå gentagen viktimering og sikre tryggere samfund. Det er nødvendigt at bekæmpe offentlighedens ligegyldighed over for kriminalitet ved at tilskynde personer, der er vidner til forbrydelser, til at anmelde forbrydelserne og hjælpe ofre og ved at skabe tryggere miljøer for ofre til at anmelde kriminalitet. For ofre, der er irregulære migranter i Unionen, betyder et sikkert miljø for anmeldelse af kriminalitet, at frygten for udvisning som følge af kontakter med de retshåndhavende myndigheder mindskes. Personoplysninger om ofre, der er irregulære migranter i Unionen, bør ikke overføres til de kompetente migrationsmyndigheder, i det mindste ikke før den første individuelle vurdering, jf. artikel 22 i direktiv 2012/29/EU, er afsluttet. Anmeldelser af forbrydelser og deltagelse i straffesager i henhold til direktiv 2012/29/EU giver ingen rettigheder med hensyn til ofrets opholdsstatus og har heller ikke opsættende virkning ved fastlæggelsen af den pågældendes opholdsstatus. Alle sårbare ofre, såsom børneofre eller frihedsberøvede ofre, der er genstand for intimidering, eller som på anden måde er afhængige af gerningsmanden, eller hvis mobilitet er begrænset, bør kunne anmelde kriminalitet under forhold, der tager hensyn til deres særlige situation, og i overensstemmelse med de protokoller, der specifikt er indført til dette formål.
- (7) Målttede og integrerede støttetjenester bør være tilgængelige for en bred vifte af ofre med særlige behov. Sådanne ofre kan omfatte ikke blot ofre for seksuel vold, ofre for

⁵⁶ Kommissionens beslutning 2007/116/EF af 15. februar 2007 om at reservere medlemsstaternes nummerserie, der begynder med 116, til harmoniserede numre på harmoniserede tjenester af samfundsmæssig betydning (EUT L 49 af 17.2.2007, s. 30).

⁵⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU).../... om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (EUT...).

kønsbaseret vold og ofre for vold i hjemmet, men også ofre for menneskehandel, ofre for organiseret kriminalitet, ofre med handicap, ofre for udnyttelse, ofre for hadforbrydelser, ofre for terrorisme og ofre for alvorlige internationale forbrydelser. Som reaktion på de mangler, der blev konstateret i evalueringen, bør medlemsstaterne udarbejde specifikke protokoller, der tilrettelægger de specialiserede støttetjenesters aktiviteter med henblik på at imødekomme alle de mange behov hos ofre med særlige behov. Der bør ved oprettelsen af sådanne protokoller sikres koordinering og samarbejde mellem retshåndhavende myndigheder, retsforfølgende myndigheder, dommere, myndigheder med ansvar for frihedsberøvelse, genoprettende tjenester og hjælpetjenester for ofre.

- (8) For at undgå alvorlige konsekvenser af viktimisering i en tidlig alder, som kan have en negativ indvirkning på offeret livet igennem, er det afgørende at sikre, at alle børneofre modtager støtte og beskyttelse af højeste standard. De mest sårbare børneofre, herunder børn, der er ofre for seksuelt misbrug, børn, der er ofre for menneskehandel, og børneofre, der på anden måde er blevet særlig hårdt ramt af forbrydelsen på grund af forbrydelsens alvor eller deres særlige omstændigheder, bør tilbydes målrettede og integrerede støtte- og beskyttelsestjenester, der omfatter en koordineret og samarbejdsbaseret tilgang fra de retslige og sociale tjenesters side samlet under ét tag. Sådanne tjenester bør ydes i et dertil indrettet rum. For at sikre, at barneofret er effektivt beskyttet i tilfælde, hvor en forbrydelse involverer forældremyndighedsindehaveren, eller hvor der er en interessekonflikt mellem barnet og forældremyndighedsindehaveren, er der tilføjet en bestemmelse, der skal sikre, at bl.a. anmeldelser af forbrydelser, lægelige eller kriminaltekniske afhøringer og henvisninger til støttetjenester eller psykologhjælp ikke bør være betinget af samtykke fra forældremyndighedsindehaveren, idet der altid tages hensyn til barnets tarv.
- (9) For at ofrene kan føle, at retfærdigheden sker fyldest, og at de kan forsvare deres interesser, er det vigtigt, at de er til stede og i stand til at deltage aktivt i straffesagen. Derfor bør alle ofre i Unionen, uanset deres status i straffesagen, som er fastsat i national ret, have ret til effektive retsmidler i henhold til national ret i tilfælde af, at deres rettigheder i henhold til dette direktiv krænktes. Desuden bør alle ofre i Unionen, uanset deres status i straffesagen, have ret til at anmode om prøvelse af afgørelser, der er truffet under en retssag, og som berører dem direkte. Sådanne afgørelser bør som minimum omfatte afgørelser om tolkning under retsmøder og afgørelser om særlige beskyttelsesforanstaltninger for ofre med særlige beskyttelsesbehov. De procedureregler, i henhold til hvilke ofre kan anmode om prøvelse af sådanne afgørelser, der er truffet under en retssag, bør fastsættes i national ret, som bør give de nødvendige garantier for, at en sådan mulighed for genoptagelse ikke vil forlænge straffesagen uforholdsmæssigt.
- (10) Alle ofre bør vurderes rettidigt, hensigtsmæssigt, effektivt og forholdsmæssigt. Det er vigtigt at sikre, at ofrene modtager den støtte og beskyttelse, der svarer til deres individuelle behov. Den individuelle vurdering af ofrenes behov for støtte og beskyttelse bør foretages i faser. I første fase bør alle ofre vurderes fra den første kontakt med de kompetente myndigheder for at sikre, at de mest sårbare ofre identificeres på et meget tidligt tidspunkt i sagen. Fra og med de næste faser bør ofre, der har behov for en yderligere vurdering, vurderes af hjælpetjenester for ofre, herunder psykologer. Sådanne tjenester er bedst i stand til at vurdere ofrenes sundhedsmæssige tilstand. Der bør i den individuelle vurdering også tages hensyn til gerningsmandens situation, som kan have en tidligere voldshistorik, være i besiddelse af våben eller have et narkotikamisbrug og som sådan udgøre en højere risiko for

ofrene. Den individuelle vurdering af ofres behov bør også omfatte en vurdering af ofrenes behov for støtte og ikke kun behovet for beskyttelse. Det er vigtigt at identificere ofre, der har behov for særlig støtte, så der ydes målrettet støtte såsom gratis psykologhjælp til dem, der har brug for den.

- (11) Som følge af den udvidede vurdering af ofres behov for beskyttelse bør ofre, der har behov for fysisk beskyttelse, kunne modtage den i en form, der er tilpasset deres særlige situation. Sådanne foranstaltninger bør omfatte tilstedeværelse af retshåndhævende myndigheder eller at blive holdt på afstand af gerningsmanden ved hjælp af nationale beskyttelsesordrer. Sådanne foranstaltninger kan være af strafferetlig, administrativ eller civilretlig karakter.
- (12) Alle ofre bør kunne opnå en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden inden for rammerne af straffesagen for at undgå, at de skal deltage i flere besværlige og langvarige retssager i særskilte civile retssager. Alle ofre bør være omfattet af de nationale erstatningsordninger, hvor de efter en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden ved afslutningen af straffesagen straks modtager erstatning fra staten. Staten bør efterfølgende kunne inddrive erstatningen fra gerningsmanden. En sådan tilgang til erstatning sparer ofrene for risikoen for sekundær viktimering, da ofrene ikke behøver at være i kontakt med gerningsmanden, når de modtager erstatningen. En sådan lettere adgang til erstatning fra gerningsmanden under straffesagen berører ikke medlemsstaternes forpligtelser til at sikre, at der findes en ordning for erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser begået på deres respektive områder, som garanterer en rimelig og passende erstatning til ofrene i henhold til Rådets direktiv 2004/80/EF⁵⁸.
- (13) Ofre kan ikke fuldt ud udnytte deres ret til information, støtte og beskyttelse i overensstemmelse med deres individuelle behov, hvis de bliver mødt med nationale retssystemer, der ikke sikrer samarbejde og koordinering blandt dem, der kommer i kontakt med ofrene. Uden tæt samarbejde og koordinering mellem de nationale retshåndhævende myndigheder, anklagemyndigheden, retsvæsenet, genoprettende tjenester, erstatningstjenester og hjælpetjenester for ofre er det vanskeligt for ofrene effektivt at udøve deres rettigheder i henhold til direktiv 2012/29/EU. Andre myndigheder såsom sundhedspleje, uddannelse og sociale tjenester opfordres til at deltage i dette samarbejde og denne koordinering. Dette gælder især i forbindelse med børneofre.
- (14) Nationale protokoller er afgørende for at sikre, at ofre får information om deres rettigheder og om deres sag, og at ofrene vurderes på passende vis, så de kan få den støtte og beskyttelse, der svarer til de enkelte ofres individuelle behov, som ændrer sig over tid. Der bør udarbejdes protokoller ved lovgivningsmæssige foranstaltninger på en måde, der bedst svarer til de nationale retsordener og den måde, retsvæsenet er indrettet på i medlemsstaterne. De bør regulere foranstaltningerne vedrørende information til ofre og dermed gøre det lettere for de mest sårbare ofre, herunder tilbageholdte, at anmelde forbrydelser, samt lette den individuelle vurdering af ofrenes behov. De lovgivningsmæssige foranstaltninger til oprettelse af protokollerne bør præcisere de væsentlige elementer, der er nødvendige for behandlingen af oplysninger, herunder modtagerne af personoplysningerne og de kategorier af oplysninger, der vil

⁵⁸ Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 om erstatning til ofre for forbrydelser (EUT L 261 af 6.8.2004, s. 15).

blive behandlet i forbindelse med anvendelsen af protokollerne. Protokollerne bør indeholde generelle instrukser om, hvordan tjenester og foranstaltninger i henhold til direktiv 2012/29/EU skal håndteres uden at beskæftige sig med enkeltsager.

- (15) Medlemsstaterne bør afsætte tilstrækkelige menneskelige og finansielle ressourcer til at sikre en effektiv overholdelse af de foranstaltninger, der er fastsat i direktiv 2012/29/EU. Der bør lægges særlig vægt på oprettelse af hjælpelinjer for ofre, der sikrer, at specialiserede støttetjenester fungerer gnidningsløst, og at der foretages en individuel vurdering af ofrenes behov for beskyttelse og støtte, herunder når sådanne tjenester leveres af ikkestatslige organisationer.
- (16) Unionen og medlemsstaterne er parter i FN's konvention om rettigheder for personer med handicap⁵⁹ og er bundet af forpligtelserne heri inden for rammerne af deres respektive beføjelser. I henhold til konventionens artikel 13 er deltagerstaterne forpligtet til at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse for personer med handicap på lige fod med andre, hvorfor det er nødvendigt at sikre tilgængelighed og foretage tilpasninger i rimeligt omfang, således at ofre med handicap kan udøve deres rettigheder som ofre på lige fod med andre. Tilgængelighedskravene i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882⁶⁰ kan lette gennemførelsen af denne konvention og sikre, at ofres rettigheder som fastsat i direktiv 2012/29/EU er tilgængelige for personer med handicap.
- (17) Eurojust bør sikre, at der tages passende hensyn til anmodninger vedrørende ofres rettigheder i overensstemmelse med sit mandat i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727⁶¹.
- (18) Indsamling af nøjagtige og sammenhængende data og rettidig offentliggørelse af indsamlede data og statistikker er afgørende for at sikre fuldt kendskab til rettighederne for ofre for kriminalitet i Unionen. Indførelsen af et krav om, at medlemsstaterne hvert tredje år skal indsamle og indberette data til Kommissionen om anvendelsen af nationale procedurer for ofre for kriminalitet på en harmoniseret måde, forventes at udgøre et relevant skridt i retning af at sikre, at politikker og strategier vedtages på grundlag af data. Agenturet for Grundlæggende Rettigheder bør fortsat bistå Kommissionen og medlemsstaterne med indsamling, udarbejdelse og formidling af statistikker om ofre for kriminalitet og med at indberette, hvordan ofre har udøvet de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.
- (19) Princippet om EU-rettens effektivitet kræver, at medlemsstaterne indfører egnede og effektive retsmidler i tilfælde af tilsidesættelse af en rettighed, som enkeltpersoner har i henhold til EU-retten. Der bør være adgang til effektive retsmidler, hvis rettighederne i henhold til direktiv 2012/29/EU undergraves eller helt eller delvis nægtes.
- (20) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af behovet for at fremme det retlige samarbejde i straffesager ved at sikre tillid til lige adgang til ofres rettigheder, uanset hvor i EU forbrydelsen fandt sted, men kan bedre nås på EU-plan ved at fastsætte minimumsstandarder for ofres rettigheder, der

⁵⁹ EUT L 23 af 27.1.2010, s. 37.

⁶⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

⁶¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1727 af 14. november 2018 om Den Europæiske Unions Agentur for Strafferetligt Samarbejde (Eurojust), og om erstatning og ophævelse af Rådets afgørelse 2002/187/RIA (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 138).

gælder i hele Den Europæiske Union. Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

- (21) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (22) [I medfør af artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, har Irland [ved skrivelse af...] meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af dette direktiv.]
ELLER
[I medfør af artikel 1 og 2 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol deltager Irland ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.]
- (23) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 42, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725⁶² og afgav udtalelse den [XX XX 2023]⁶³ —
- (24) Direktiv 2012/29/EU bør derfor ændres —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Direktiv 2012/29/EU ændres således:

- 1) Følgende artikel indsættes:

"Artikel 3a

Hjælpelinje for ofre

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at oprette gratis, let tilgængelige, brugervenlige og fortrolige hjælpelinjer for ofre, som:
- a) giver ofrene den information, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1
 - b) tilbyder følelsesmæssig støtte
 - c) henviser ofre til specialiserede støttetjenester og/eller specialiserede hjælpelinjer, hvis det er nødvendigt.

⁶² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT L 295 af 21.11.2018, s. 39).

⁶³ [Publikationskontoret: Fodnote indsættes, når den foreligger]

2. Medlemsstaterne sikrer, at der stilles hjælpelinjer som omhandlet i stk. 1 til rådighed via en rådgivningstelefon, der er forbundet med det EU-harmoniserede nummer "116 006", og via andre informations- og kommunikationsteknologier, herunder websteder.
 3. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at de tjenester, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er tilgængelige på andre sprog, herunder som minimum de mest udbredte sprog i medlemsstaten.
 4. Hjælpelinjer kan oprettes af offentlige eller ikkestatslige organisationer og kan organiseres på et professionelt eller frivilligt grundlag."
- 2) Følgende indsættes som artikel 5a:

"Artikel 5a

Anmeldelse af kriminalitet

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre kan anmelde strafbare handlinger til de kompetente myndigheder ved hjælp af let tilgængelig og brugervenlig informations- og kommunikationsteknologi. En sådan mulighed skal omfatte fremlæggelse af dokumentation, hvor det er muligt.
 2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at tilskynde enhver, der er vidende om eller i god tro har mistanke om, at der er begået strafbare handlinger, eller at der må forventes yderligere voldshandlinger, til at indberette dette til de kompetente myndigheder.
 3. Medlemsstaterne sikrer, at ofre effektivt kan anmelde forbrydelser begået i detentionscentre. Detentionscentre omfatter ud over fængsler, centre for frihedsberøvelse og detentioner for mistænkte og tiltalte særlige centre for ansøgere om international beskyttelse og udrejsecentre samt indkvarteringscentre for asylansøgere og personer, der nyder international beskyttelse.
 4. Hvis børn indberetter strafbare handlinger, sikrer medlemsstaterne, at indberetningsprocedurerne er sikre, fortrolige, udformet og tilgængelige på en børnevenlig måde, og at der anvendes sprog i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.
 5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der kommer i kontakt med et offer, der anmelder en forbrydelse, ikke må overføre personoplysninger vedrørende offerets opholdsstatus til de kompetente migrationsmyndigheder, i det mindste ikke før den første individuelle vurdering, der er omhandlet i artikel 22, er afsluttet."
- 3) Artikel 8 ændres således:
- a) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre kontaktes af de relevante generelle eller specialiserede støttetjenester, hvis den individuelle vurdering, der er omhandlet i artikel 22, viser, at der er behov for støtte, og at offeret giver sit samtykke til at blive kontaktet af støttetjenester, eller hvis offeret anmoder om støtte."
 - b) Følgende stykke tilføjes:

"6. Støttetjenester for ofre skal forblive operationelle i krisetider såsom sundhedskriser, betydelige migrationssituationer eller andre nødsituationer."

- 4) Artikel 9 ændres således:
- a) Stk. 1, litra c), affattes således:
- "c) følelsesmæssig og, så vidt muligt, psykologisk støtte, når de får kendskab til en persons status som offer. Hvis det særlige behov for psykologisk støtte er blevet påvist ved en individuel vurdering, jf. artikel 22, skal der være psykologisk støtte til rådighed for ofre, der har behov for en sådan støtte, så længe det er nødvendigt."
- b) Stk. 3, litra b), affattes således:
- "b) målrettet og integreret støtte, herunder traumestøtte og -rådgivning, til ofre med særlige behov, såsom ofre for seksuel vold, ofre for kønsbaseret vold, herunder vold mod kvinder og vold i hjemmet, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU).../...⁶⁴ [*om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet*], ofre for menneskehandel, ofre for organiseret kriminalitet, ofre med handicap, ofre for udnyttelse, ofre for hadforbrydelser, ofre for terrorisme og ofre for de alvorligste internationale forbrydelser."
- c) Følgende stykke tilføjes:
- "4. Medlemsstaterne yder den beskyttelse og de specialiserede støttetjenester, der er nødvendige for fuldt ud at imødekomme de mange behov hos ofre med særlige behov i overensstemmelse med de protokoller, der er omhandlet i artikel 26a, stk. 1, litra c)."
- 5) I kapitel II indsættes følgende som artikel 9a:

"Artikel 9a

Målrettede og integrerede støttetjenester for børn

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der er børnevenlige målrettede og integrerede specialiserede tjenester til rådighed for børn med henblik på at kunne yde den alderssvarende støtte og beskyttelse, der er nødvendig for fuldt ud at imødekomme børneofres mange forskellige behov.
2. De målrettede og integrerede støttetjenester for børneofre skal omfatte en koordineret mekanisme med flere instanser, som bl.a. tilbyder følgende tjenester:
 - a) information
 - b) lægeundersøgelser
 - c) følelsesmæssig og psykologisk støtte
 - d) mulighed for anmeldelse af kriminalitet
 - e) individuel vurdering af beskyttelses- og støttebehov, jf. artikel 22
 - f) videooptagelse af vidneudsagn, jf. artikel 24, stk. 1.
3. De tjenester, der er omhandlet i stk. 2, skal ydes under samme tag."
- 6) Følgende indsættes som artikel 10a og 10b:

⁶⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU).../... om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (EUT...)."

"Artikel 10a

Ret til bistand ved retten

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre bistand i retslokaler med henblik på at informere ofrene og yde dem følelsesmæssig støtte.

Artikel 10b

Ret til prøvelse af afgørelser truffet under en retssag

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre straks underrettes om afgørelser, der træffes i retssager, og som berører dem direkte. Sådanne afgørelser skal som minimum omfatte afgørelser i henhold til følgende bestemmelser:

- a) artikel 7, stk. 1, for så vidt angår afgørelser om tolkning under retsmøder
- b) artikel 23, stk. 3.

2. De procedureregler, i henhold til hvilke ofre kan anmode om prøvelse af de i stk. 1 omhandlede afgørelser, fastsættes i national ret.

Medlemsstaterne sikrer, at retsafgørelser om anmodningen om en sådan prøvelse træffes inden for en rimelig frist."

7) Artikel 16 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre under straffesagen har ret til at få en afgørelse om erstatning fra gerningsmanden inden for en rimelig frist."

b) Stk. 2 affattes således:

"2. Medlemsstaterne sikrer, at deres kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse betaler offeret den fastsatte erstatning direkte. De kompetente myndigheder indtræder i ofrets ret over for gerningsmanden med hensyn til det fastsatte erstatningsbeløb."

8) Artikel 17 ændres således:

a) Stk. 1, litra b), affattes således:

"b) i videst muligt omfang at gøre brug af bestemmelserne om video- og telefonmøder for at gøre det lettere for ofre, der har bopæl i udlandet, at deltage i straffesager."

b) Følgende stykke tilføjes:

"4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder kan anmode Eurojust om bistand og videregive oplysninger til Eurojust med henblik på at lette samarbejdet med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i grænseoverskridende sager."

9) I artikel 21 tilføjes følgende stykke:

"3. Medlemsstaterne sikrer, at personoplysninger om et offer, der gør det muligt for gerningsmanden at identificere ofrets bopæl eller på anden måde at kontakte offeret, hverken direkte eller indirekte videregives til gerningsmanden."

10) Artikel 22 ændres således:

a) Overskriften affattes således:

"Individuel vurdering af ofre for at identificere specifikke behov for støtte og beskyttelse"

b) Stk. 1 affattes således:

"1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre modtager en rettidig og individuel vurdering med henblik på at identificere specifikke støtte- og beskyttelsesbehov og afgøre, om og i hvilket omfang de vil være omfattet af særlige foranstaltninger i henhold til artikel 9, stk. 1, litra c), og artikel 23 og 24 på grund af deres særlige sårbarhed over for sekundær og gentagen viktimitisering, trusler og gengældelse.

c) Følgende indsættes som stk. 1a:

"1a. Den individuelle vurdering indledes ved ofrets første kontakt med de kompetente myndigheder og skal vare så længe, som det er nødvendigt afhængigt af det enkelte offers specifikke behov. Hvis resultatet af den indledende fase af den individuelle vurdering foretaget af de myndigheder, med hvem offeret har haft den først kontakt, viser, at der er behov for at fortsætte vurderingen, foretages en sådan vurdering i samarbejde med institutionerne og organerne afhængigt af procedurens stadie og ofrenes individuelle behov i overensstemmelse med de protokoller, der er omhandlet i artikel 26a."

d) Stk. 2 og 3 affattes således:

"2. Der skal i den individuelle vurdering tages hensyn til:

- a) offerets personlige karakteristika, herunder relevante oplevelser med forskelsbehandling, også når disse er baseret på en kombination af flere grunde såsom køn, alder, handicap, religion eller tro, sprog, race, social eller etnisk oprindelse eller seksuel orientering
- b) forbrydelsens art
- c) omstændighederne omkring forbrydelsen
- d) forholdet til og egenskaberne ved gerningsmanden.

3. I forbindelse med den individuelle vurdering tages der særligt hensyn til:

- a) ofre, der har lidt betydelig skade på grund af forbrydelsens alvor
- b) ofre, der har været udsat for en forbrydelse, der blev begået på grund af fordomme eller med et diskriminerende motiv, der især kan have forbindelse med ofrenes personlige karakteristika
- c) ofre, hvis forhold til og afhængighed af gerningsmanden gør dem særligt sårbare.

I denne forbindelse skal der tages behørigt hensyn til ofre for terrorisme, organiseret kriminalitet, menneskehandel, kønsbaseret vold, herunder vold mod kvinder og vold i hjemmet, seksuel vold, udnyttelse eller hadforbrydelser, ofre for de alvorligste internationale forbrydelser og ofre med handicap. Der tages særligt hensyn til ofre, der falder ind under mere end én af disse kategorier."

e) Følgende indsættes som stk. 3a:

"3a. I forbindelse med den individuelle vurdering lægges der særlig vægt på risici, som vedrører gerningsmanden, herunder risikoen for voldelig adfærd og legemsbeskadigelse, brug af våben, deltagelse i organiseret kriminalitet, narkotika-

eller alkoholmisbrug, misbrug af børn, mentale sundhedsproblemer, stalking og udtalelser, der indeholder trusler eller hadefuld tale."

f) Stk. 4 affattes således:

"4. Med henblik på dette direktiv formodes børneofre at have særlige støtte- og beskyttelsesbehov på grund af deres sårbarhed over for sekundær og gentagen viktimering, intimidering og gengældelse. For at afgøre om og i hvilket omfang de ville drage nytte af særlige foranstaltninger som omhandlet i artikel 23 og 24, underkastes børneofre en individuel vurdering som omhandlet i nærværende artikels stk. 1. Den individuelle vurdering af børneofre tilrettelægges inden for rammerne af målrettede og integrerede støttetjenester, jf. artikel 9a."

g) Stk. 6 affattes således:

"6. Individuelle vurderinger foretages under nøje inddragelse af offeret og tager hensyn til den pågældendes ønsker, herunder ønsket om ikke at gøre brug af særlige foranstaltninger som omhandlet i artikel 8, 9, 9a, 23 og 24."

h) Stk. 7 affattes således:

"7. De kompetente myndigheder ajourfører regelmæssigt den individuelle vurdering for at sikre, at støtte- og beskyttelsesforanstaltningerne tager højde for offerets ændrede situation. Hvis de elementer, der danner grundlag for den individuelle vurdering, ændrer sig væsentligt, sikrer medlemsstaterne, at vurderingen ajourføres under hele straffesagen."

11) Artikel 23, stk. 2, litra d), affattes således:

d) alle afhøringer af ofre for seksuel vold, kønsbaseret vold, herunder ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU).../...⁶⁵ [*om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet*], foretages af en person af samme køn som offeret, hvis ofret ønsker det, forudsat at det ikke griber ind i straffesagens gang, medmindre afhøringen foretages af en anklager eller en dommer.

12) I artikel 23 tilføjes følgende stykke:

"4. Følgende foranstaltninger til sikring af ofres fysiske beskyttelse skal være tilgængelige for ofre med særlige beskyttelsesbehov, der er identificeret i overensstemmelse med artikel 22, stk. 1, under straffesagen:

- a) permanent eller midlertidig tilstedeværelse af retshåndhævende myndigheder
- b) afgørelser om bortvisning, tilhold eller beskyttelse for at beskytte ofre mod voldshandlinger, herunder ved at forbyde eller begrænse visse former for farlig adfærd fra gerningsmandens side."

13) I artikel 24 tilføjes følgende stykke:

"3. Hvis lovovertrædelsen involverer forældremyndighedsindehaveren, eller der kan være andre interessekonflikter mellem børneofret og forældremyndighedsindehaveren, tager medlemsstaterne hensyn til barnets tarv og

⁶⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU).../... om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet (EUT...)."

sikrer, at enhver handling, der kræver samtykke, ikke er betinget af samtykke fra forældremyndighedsindehaveren."

14) I kapitel 5 indsættes følgende artikler:

"Artikel 26a

Protokoller gennem national koordinering og samarbejde

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente myndigheder og andre personer, der kommer i kontakt med ofre, udarbejder og gennemfører særlige protokoller om tilrettelæggelsen af tjenester og foranstaltninger i henhold til dette direktiv. Ved udarbejdelsen af protokollerne sikres koordinering og samarbejde mellem retshåndhævende myndigheder, retsforfølgende myndigheder, dommere, myndigheder med ansvar for frihedsberøvelse, genoprettende tjenester og hjælpetjenester for ofre. Det skal som minimum tilstræbes, at de specifikke protokoller sikrer, at:
 - a) ofre modtager information, der er tilpasset deres skiftende individuelle behov denne information er enkel og letforståelig, gives rettidigt, gentages over tid og er tilgængelig i flere formater, herunder mundtligt, skriftligt og digitalt
 - b) ofre, der er frihedsberøvet, herunder i fængsler, detentionscentre og detentioner for mistænkte samt særlige centre for frihedsberøvelse for ansøgere om international beskyttelse og udrejsecentre eller i andre institutioner, herunder indkvarteringscentre for ansøgere om og personer, der nyder international beskyttelse:
 - i) modtager oplysninger om deres rettigheder
 - ii) har adgang til enklere anmeldelse af kriminalitet
 - iii) har adgang til støtte og beskyttelse i overensstemmelse med deres individuelle behov,
 - c) der ved den individuelle vurdering af ofrenes behov for støtte og beskyttelse som omhandlet i artikel 22 og ydelsen af støttetjenester til ofre med særlige behov tages hensyn til ofrenes individuelle behov på forskellige stadier af straffesagen.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de protokoller, der er omhandlet i stk. 1, revideres regelmæssigt og mindst en gang hvert andet år for at sikre, at de er effektive.
3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige lovgivningsmæssige foranstaltninger til, at der kan indsamles og udveksles oplysninger, herunder oplysninger, der indeholder ofres personoplysninger, mellem de kompetente myndigheder og støttetjenester for ofre for at sikre adgang til oplysninger og passende støtte og beskyttelse af individuelle ofre.

Artikel 26b

Anvendelse af elektroniske kommunikationsmidler

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre for kriminalitet kan udøve deres rettigheder i henhold til artikel 3a, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 1, artikel 5a, artikel 6, stk. 1, 2, 4, 5 og 6, og artikel 10b ved hjælp af elektroniske kommunikationsmidler.

2. Ofre for kriminalitet må ikke forhindres i at få adgang til eller på anden måde anvende nationale systemer, der giver mulighed for at benytte de elektroniske kommunikationsmidler, der er omhandlet i stk. 1, med den begrundelse, at de er bosiddende i en anden medlemsstat.
3. Hvis nationale systemer, der giver mulighed for at benytte elektroniske kommunikationsmidler, kræver brug af elektronisk identifikation, signaturer og segl, tillader medlemsstaterne brugen af anmeldte elektroniske identifikationsordninger, kvalificerede elektroniske signaturer og kvalificerede elektroniske segl, som anvendes i enhver anden medlemsstat som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014⁶⁶.

Artikel 26c

Rettigheder for ofre med handicap

1. Medlemsstaterne sikrer, at ofre med handicap på lige fod med andre har adgang til at anvende elektroniske kommunikationsmidler som omhandlet i artikel 26b i dette direktiv ved at overholde tilgængelighedskravene i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882⁶⁷.
2. Medlemsstaterne sikrer, at ofre med handicap på lige fod med andre har adgang til enhver procedure samt de støttetjenester og beskyttelsesforanstaltninger, der er omfattet af dette direktiv, i overensstemmelse med tilgængelighedskravene i bilag I til direktiv (EU) 2019/882.

Medlemsstaterne sikrer, at der efter anmodning stilles rimelige tilpasninger til rådighed for ofre med handicap.

Artikel 26d

Retsmidler

Medlemsstaterne sikrer, at ofre har adgang til effektive retsmidler i henhold til national ret i tilfælde af, at deres rettigheder i henhold til dette direktiv krænkes."

- 15) Følgende indsættes som artikel 27a:

⁶⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 73).

⁶⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/882 af 17. april 2019 om tilgængelighedskrav for produkter og tjenester (EUT L 151 af 7.6.2019, s. 70).

"Artikel 27a

Særlige forpligtelser i forbindelse med ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet

Når medlemsstaterne vedtager foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, sikrer de, at det gøres uden at berøre forpligtelserne i henhold til direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet], som finder anvendelse på sådanne ofre ud over de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Medlemsstaterne sikrer navnlig, at

- a) den hjælpelinje for ofre, der er omhandlet i artikel 3a i dette direktiv, ikke berører driften af særlige og specialiserede hjælpelinjer for ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet, jf. artikel 31 i direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet]
 - b) forpligtelsen til at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 5a, stk. 2, i dette direktiv ikke berører medlemsstaternes forpligtelse til at træffe målrettede foranstaltninger til at tilskynde til anmeldelse af voldshandlinger mod kvinder eller vold i hjemmet, jf. artikel 16, stk. 1, i direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet]
 - c) forpligtelsen til at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 5a, stk. 3, i dette direktiv ikke berører medlemsstaternes forpligtelse til at træffe særlige foranstaltninger til at sikre indberetning af tilfælde af vold mod kvinder eller vold i hjemmet i modtagelses- og centre for frihedsberøvelse, jf. artikel 35, stk. 4, i direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet]
 - d) forpligtelsen til at træffe foranstaltninger i henhold til artikel 5a, stk. 4, i dette direktiv ikke berører medlemsstaternes forpligtelse til at træffe målrettede foranstaltninger i henhold til artikel 16, stk. 4, i direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet]
 - e) for så vidt angår ofre for vold mod kvinder eller vold i hjemmet finder bestemmelserne i [artikel 18 og 19 i direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet] anvendelse ud over reglerne i artikel 22 i direktiv 2019/29 som ændret ved dette direktiv."
 - f) protokollerne om individuel vurdering af ofres behov for støtte og beskyttelse som omhandlet i artikel 26a sammenholdt med artikel 22 i dette direktiv ikke berører medlemsstaternes forpligtelser til at udstede retningslinjer og indføre særlige mekanismer for ofre for vold mod kvinder og vold i hjemmet, jf. artikel 23, litra b), og artikel 40, stk. 2, i direktiv (EU).../... [om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet]."
- 16) Artikel 28 affattes således:

"Artikel 28

Tilvejebringelse af data og statistikker

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at oprette et system til indsamling, udarbejdelse og formidling af statistikker om ofre for kriminalitet. Statistikkerne skal indeholde data, der er relevante for anvendelsen af nationale procedurer for ofre for kriminalitet, herunder som minimum antallet og typen af anmeldte forbrydelser og antallet af ofre, ofrenes alder og køn og lovovertrædelsens

art. De skal også indeholde oplysninger om, hvordan ofre har udøvet de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.

2. Medlemsstaterne indsamler de statistikker, der er omhandlet i denne artikel, på grundlag af en fælles opdeling, der fastsættes i samarbejde med Kommissionen (Eurostat). De indberetter disse data til Kommissionen (Eurostat) hvert tredje år. De indberettede data må ikke indeholde personoplysninger.
 3. Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder støtter medlemsstaterne og Kommissionen i forbindelse med indsamlingen, udarbejdelsen og formidlingen af statistikker om ofre for kriminalitet samt indberetningen af, hvordan ofre har udøvet de rettigheder, der er fastsat i dette direktiv.
 4. Kommissionen (Eurostat) støtter medlemsstaterne i forbindelse med dataindsamlingen omhandlet i stk. 1, bl.a. ved at fastlægge fælles standarder for optælling af enheder, optællingsregler, fælles opdeling, indberetningsformater og klassificering af strafbare handlinger.
 5. Medlemsstaterne gør de indsamlede statistikker offentligt tilgængelige. Statistikkerne må ikke indeholde personoplysninger.
 6. Indsamlingen af data i henhold til stk. 1 berører ikke den særlige dataindsamling i henhold til artikel 44 i direktiv (EU).../... [*om bekæmpelse af vold mod kvinder og vold i hjemmet*]."
- 17) Artikel 29 affattes således:

"Artikel 29

Kommissionens rapportering og revision

Kommissionen forelægger senest [*fire år efter vedtagelsen*] en rapport om anvendelsen af dette direktiv for Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten skal indeholde en vurdering af, i hvilket omfang medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, herunder den tekniske gennemførelse.

Rapporten ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag."

Artikel 2

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme dette direktiv senest [*to år efter ikrafttrædelsen*] med undtagelse af de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 26b, som vedtages og offentliggøres senest [*fire år efter ikrafttrædelsen*]. De underretter straks Kommissionen herom.
Disse foranstaltninger skal ved medlemsstaternes vedtagelse heraf indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. Medlemsstaterne fastsætter de nærmere regler for henvisningen.
2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formanden

På Rådets vegne
Formanden